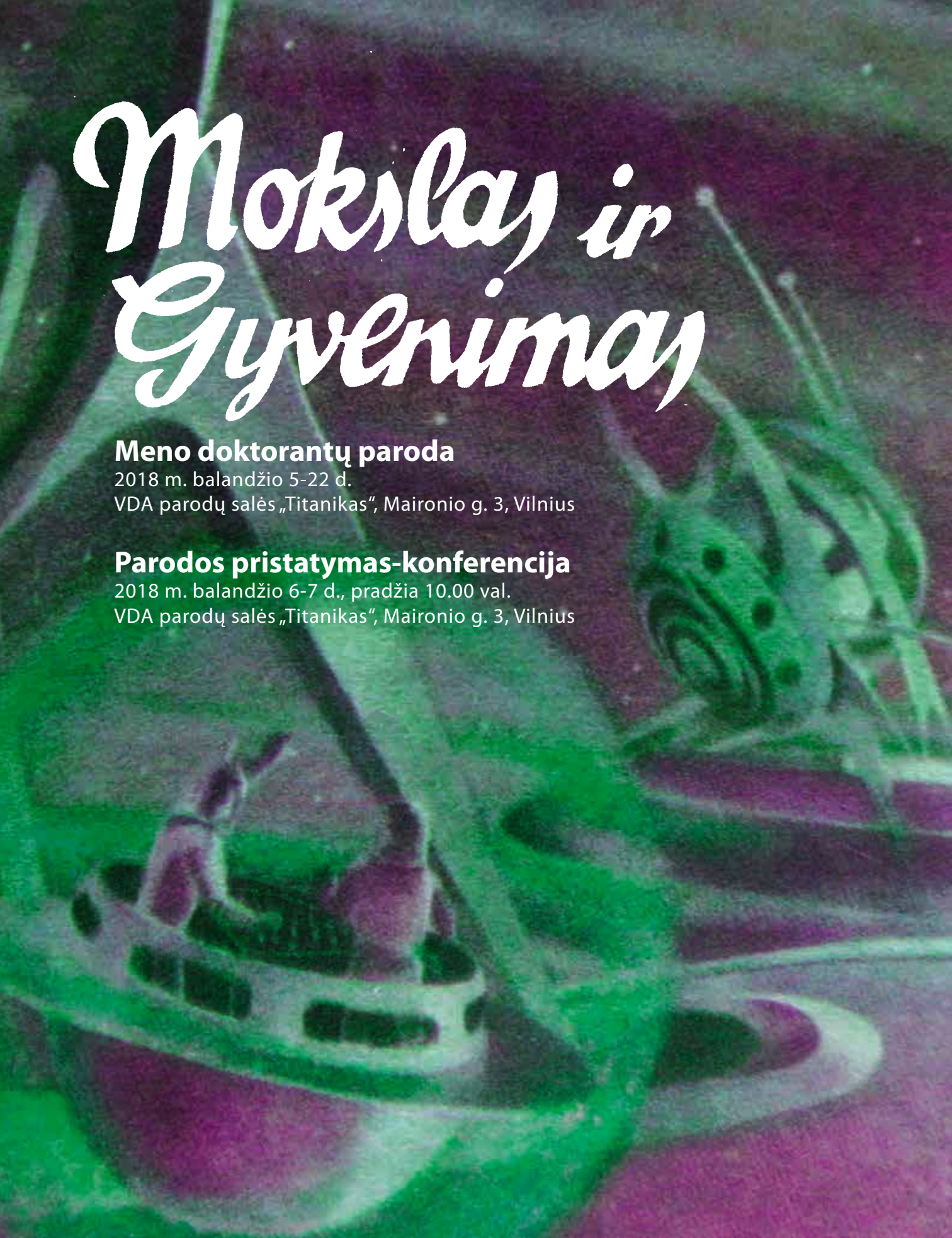

Meno doktorantų paroda
2018 m. balandžio 5-22 d.
VDA parodų salės „Titanikas“, Maironio g. 3, Vilnius

Parodos pristatymas-konferencija
2018 m. balandžio 6-7 d., pradžia 10.00 val.
VDA parodų salės „Titanikas“, Maironio g. 3, Vilnius

Mokslas ir gyvenimas

Žurnalas „Mokslas ir gyvenimas“ pradėtas leisti 1957 – tais metais į kosmosą pakilo dirbtinis žemės palydovas ir šuo. Šiandien žurnalas tokiu pavadinimu nebeegzistuoja. Dabar yra „Iliustruotasis mokslas“ – gyvenimas persikėlė į iliustraciją. Vaizdai nustelbė tekstus, virtualybė – apčiuopiamybę. Meno doktorantų parodoje mokslas vėl kabinasi į gyvenimą – ar bent jau priešskaitmeninį „Mokslo ir gyvenimo“ viršelį.
Dualistinė parodos struktūra remiasi ne binarinėmis opozicijomis, kuriomis elegantiškai manipuliavo Alfonsas Andriuškevičius, kuruodamas pirmą konceptualią parodą Lietuvoje („Mitas dabarties tapyboje“, 1988), o veikiau kūrinio pa(si)kartojimu kitame kontekste. Vaizdas, garsas, ar daiktas dubliuojamas, bet pakartojimai nėra antriniai. Jie sklinda bangomis kaip vandens ratilai. Stalas parodoje ir stalas valgykloje vienodai reaguoja į karštį, bet stebėtojų reakcijos skiriasi. Kūrinių tįsumas erdvėje ir laike leidžia ne tik išeiti už VDA sienų, bet ir pritraukti buvusias ir net būsimas parodas į bendrą gravitacinį lauką.
Paroda kuriama kartu su šešėliu. Jį pavadinau „nuorodų mišku“. Dažnas kūrinys turi savo „antrininką“ – fizinį ar diskursyvų. Nuorodos gali veikti kaip dirbtiniai darbų palydovai – pavyzdžiui, vardų sąsiuvinio fotografijos „Titanike“ ir pats sąsiuvinis retų spaudinių skyriuje. Arba kaip metonimijos, kai šioje parodoje esantys kūriniai yra kitos ekspozicijos detalės. Taip per konkretų tapybos darbą susijungia „Mokslas ir gyvenimas“ su paraleliai vykstančia paroda kitame mieste. Nuorodų miškas nėra išskirtas, bet suaugęs su paroda. Visi kūriniai – diskursyvūs vektoriai, visos kopijos – originalai.
Mokslą su gyvenimu sujungia „ir“, tačiau lieka plyšiai ir įtrūkiai. Tarpuose tarpsta karčios mokslo šaknys ir nebūtinai saldūs vaisiai. Daug parodos kūrinių dramatizuoja įtampą tarp to, kas matoma ir patiriama, deklaruojama ir nujaučiama, apskaičiuojama ir išburiama. Ne viskas auksas, kas tarpuos žiba – tai gali būti į grindų plyšį supiltas žėrutis. Jungtukas „ir“ nusako tarpinę būseną: tarp tapybos ir fotografijos, poezijos ir politikos, Vitruvijaus ir Le Corbusier modelių, mados prognozių ir būrimo kortomis, dizaino ir klimato kaitos.
Ši meno doktorantų paroda nuo ankstesnių skiriasi tuo, kad nėra „privaloma“ – joje dalyvauja tie, kuriuos sudomino kuratorės pasiūlymas peržengti akademinius rėmus ir pasižiūrėti į meninį tyrimą kaip į kasdienę praktiką. Kūriniai ne pristato doktorantų tyrimus, o auga ir šakojasi iš surinktos medžiagos. Parodos rengimo procesas remiasi sakytine tradicija – kalbėjimu, apkalbėjimu, užkalbėjimu, gandais, ginčais, nuogirdomis. Nebuvo pateikta jokių rašytinių instrukcijų – tik doktorantūros skyriaus laiškai dėl susitikimų ir katalogo.
„Mokslo ir gyvenimo“ turinys – žemėlapiai, žurnalai, vėliavos, knygos, dietos ir deklaracijos – įrašyti į matematines lygtis, kur jie nėra tai, kuo dedasi esą. Nežemėlapiai, nežurnalai, neknygos, nemaistas – nematerialinės ir nedvasinės vertybės. Nuorodų miškas arba Maironio šilelis Nojaus plauste, titaniškos pastangos sutalpinti visas buvusias ir būsimas parodas į aktyvią materialią nuorodą. Parodos aureolė, išmatuojama ekskursantų po toksišką miestą žingsniais, valstietišką teritorinį mentalitetą perskrodžiant medžiotojų rankiotojų strėlėmis.
Parodos laikas nėra susijęs su „Titaniko“ darbo valandomis. Kai kurie darbai atsirado neparodinėse VDA erdvėse dar prieš „Mokslo ir gyvenimo“ atidarymą. Kūriniai prasidėjo anksčiau už parodą ir nepasibaigs jai užsidarius.

Vyr. redaktorė **Laima Kreivytė**

Science and Life

The Lithuanian *Science and Life* magazine was first published in 1957 – the year when an artificial satellite and a dog were launched into space. Today the magazine is out of print, as it has been replaced by *Illustrated Science* – life has relocated to illustration. Images have overshadowed texts and the virtual has outshone the tangible. In this doctoral students' exhibition, science is again trying to cling to life – or at least to the pre-digital cover of *Science and Life*.
The dualistic structure of the exhibition is based not on binary oppositions, elegantly manipulated by the art critic Alfonsas Andriuškevičius in the first conceptual Lithuanian exhibition he curated (*Myth in Today's Painting*, 1988), but instead on recurrence of a work in another context. Images, sounds, or objects are duplicated, but the repetitions are not secondary. They spread in waves like water ripples. A table in the exhibition and a table in the canteen react to heat identically, but the viewers' reactions differ. The works' extensions in space and time allows not only going beyond the walls of Vilnius Academy of Arts, but also draw past and even future exhibitions into the common gravitational field.
The exhibition is created together with the shadow. I have called it a *Forest of References*. Many of the works have a "doppelganger", either physical or discursive. The references may function as artificial satellites of the works – for instance, a photograph of an index of names in the Titanikas hall and the index itself in the rare book department. Or they may act as metonymies, when the works in this exhibition are parts of another show. In this way, *Science and Life* is connected to a parallel exhibition in a different city through a particular painting work. The *Forest of References* is not distinguished but is coalesced with the exhibition. All of the works are discursive vectors, all of the copies are originals.
Science is connected to life through "and", but gaps and cracks remain. In these gaps lie the bitter roots of science and its not necessarily sweet fruits. Many of the works in the exhibition dramatize the tension between the visible and the experienced, the declared and the anticipated, the calculated and the divined. Not everything glittering in the gaps is gold – it can be simply mica minerals filling a gap in the floor. The conjunction "and" describes an intermediate state: between painting and photography, poetry and politics, the Vitruvian and Le Corbusier models, fashion forecasts and, design and climate change.
This exhibition of doctoral art students differs from the previous ones in that it is not "compulsory" – it features the authors who were interested in the curator's proposal to transgress the academic framework and consider artistic research as an everyday practice. Instead of presenting the doctoral students' research projects, the works grow and branch from the collected material. The process of putting the exhibition together is based on the oral tradition – speaking, gossip, spells, rumours, disputes, and hearsay. There were no written instructions except the Doctoral Department's letters regarding meetings and the catalogue.
The contents of *Science and Life* – maps, magazines, flags, books, diets and declarations – are inscribed into mathematical equations where they are not what they pretend to be. Nonmaps, nonmagazines, nonbooks, nonfood – intangible and nonspiritual assets. The forest of references or Maironis' grove on Noah's raft, titanic efforts to squeeze all past and future exhibitions into an active material link. An exhibition's halo, measured by the steps of the explorers of a toxic city, piercing the peasant territorial mentality with hunter-gatherer arrows.
The time of the exhibition is unrelated to the working hours of the Titanikas hall. Some of the works emerged in the non-exhibition spaces of Vilnius Academy of Arts way before the opening of *Science and Life*. The works began earlier than the exhibition and will persist after it closes.

Editor in Chief
Laima Kreivytė

Parodos „Mokslas ir gyvenimas“ darbai eksponuojami VDA parodų salėse „Titanikas“, VDA bibliotekoje, meno skaitykloje, senų ir retų spaudinių skyriuje, valgykloje, ant šaligatvio prie Senųjų rūmų.
Performatyvūs veiksmai: Vaporwave dirbtuvės baladžio 20-23 d. ir ekskursija po toksišką Vilnių.

The locations of the exhibition *Science and Life* are: Titanikas exhibition hall, VAA library, art reading room, rare books reading room, canteen, and the pavement in front of the entrance to the VAA Old building.
Performative actions: *The Anatomy of Vaporwave* workshop on April 20-23 and a tour of the toxic Vilnius.

Dovilė Bagdonaitė
Šaligatvis prie įėjimo į VDA Senuosius rūmus (Maironio g. 6) / Pavement in front of the entrance to the VAA Old building, (T).

Marija Šaboršinaitė
Senų ir retų spaudinių skyrius / Rare books reading room (room 207), (T).

Eglė Bertašiūtė
Biblioteka / Library (general reading room, r. 319), (T)

Saulius Leonavičius, Arnas Anskaitis
Meno skaitykla / Art reading room (room 208)

Kristė Kibildytė-Klimienė
Valgykla / Canteen, (T)

Tomas Daukša
Parodų salė „Titanikas“, I a. / Titanikas exhibition hall, ground floor

Vygintas Orlovas
Vaporwave anatomija dirbtuvės / *The Anatomy of Vaporwave* workshop, (T)

Vitalij Červiakov
Ekskursija po toksišką Vilnių / A tour of toxic Vilnius, (T)

(T) – Parodų salė „Titanikas“, II a. / Titanikas exhibition hall, 1st floor:

Dovilė Dagienė, Gintarė Černiauskaitė, Laima Kreivytė, Rūta Spelskytė-Liberienė, Renata Maldutienė, Eglė Grėbliauskaitė, Tomas Martišauskis, Eglė Ulčickaitė, Donata Minderytė, Sigitas Gužauskas, Juozas Laivys, Justė Pečiulytė, Sara Lundberg.

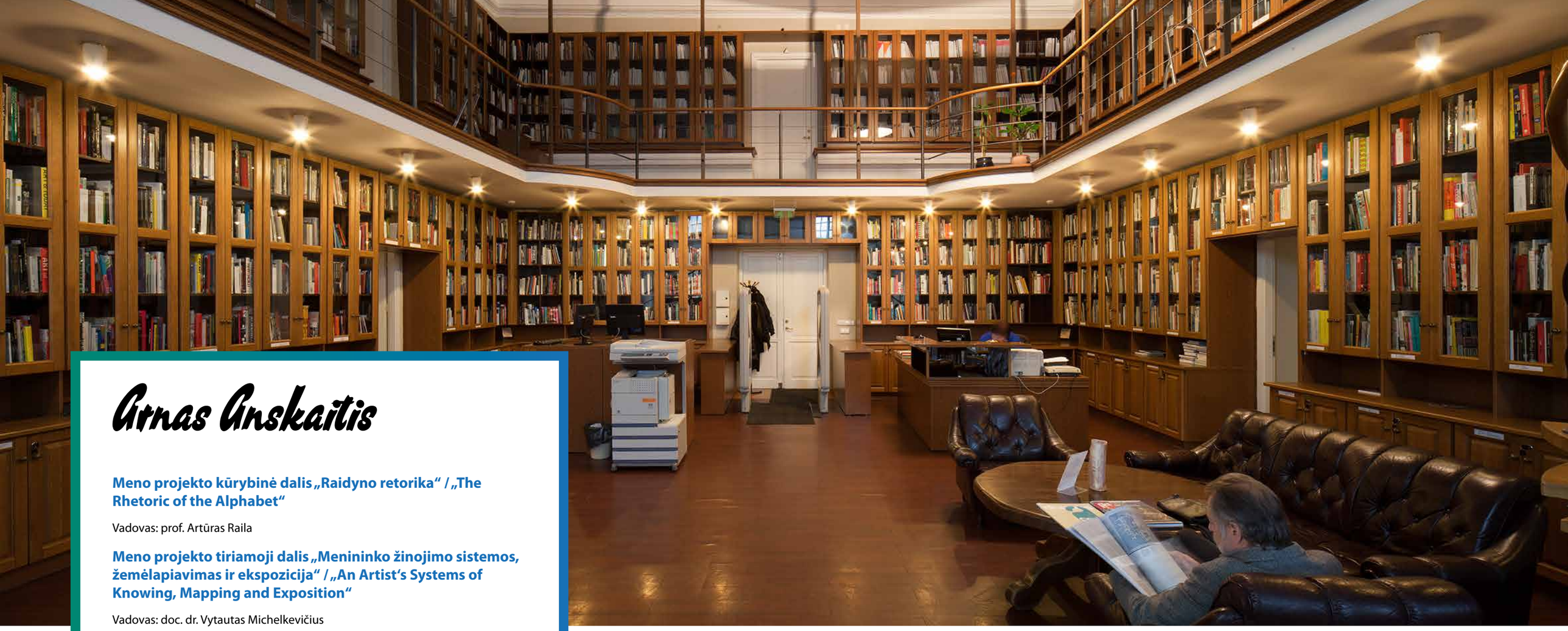

Arnas Anskaitis

Meno projekto kūrybinė dalis „Raidyno retorika“ / „The Rhetoric of the Alphabet“

Vadovas: prof. Artūras Raila

Meno projekto tiriamoji dalis „Menininko žinojimo sistemos, žemėlapiavimas ir ekspozicija“ / „An Artist's Systems of Knowing, Mapping and Exposition“

Vadovas: doc. dr. Vytautas Michelkevičius

Orbis pictus. 360°

„Eikš čia, berniuk! Mokykis būti išmintingas. Ką reiškia būti išmintingam? Teisingai suprasti, teisingai elgtis ir teisingai kalbėti, štai ko tam reikia. Pirmiausia turėtum išmokti paprastų garsų, iš kurių susideda žmogaus kalba, kuriuos gyvos būtybės moka skleisti ir kuriuos tavo liežuvis geba pamėgdžioti, o tavo ranka – pavaizduoti. Paskui eisime į pasaulį ir stebėsime visus dalykus.“

Orbis Pictus. 360°

'Come boy! Learn to be wise. What doth this mean, to be wise? To understand rightly, to do rightly, and to speak out rightly, all that are necessary. Before all things, thou oughtest to learn the plain sounds, of which mans speech consisteth; which living creatures know how to make, and thy tongue knoweth how to imitate, and thy hand can picture out. Afterwards we will go into the world, and we will view all things.'

Dovilė Bagdonaitė

Meno projekto kūrybinė dalis „Donkichotiškumas mene kaip maišto forma“ / „Being Don Quixote in art: a form of rebellion“

Vadovas: doc. Konstantinas Bogdanas

Meno projekto tiriamoji dalis „Donkichotiškumas mene kaip maišto forma“ / „Being Don Quixote in art: a form of rebellion“

Vadovė: dr. Tojana Račiūnaitė

Unwritten (pavadinimas vogtas)

Aš jau pradedu rašyti šią anotaciją, lapas atverstas, rašiklis mano rankoje, jau tuoj juoda jo galvutė prilies popierių, atsiras trintis, jau tuoj, rašiklis mano rankoje, suspaustas tarp dviejų pirštų: nykščio ir smiliaus, paremtas į didįjį, kaip patogu, tereikia vieno judesio

startinė padėtis ideali, motoras kaista, trajektorija pa(si)ruošta.

Unwritten (a stolen title)

I am just about to start writing this annotation, with a pen in my hand, a blank page open, the black ballpoint is nearly touching the paper, there will be friction, any moment now, a pen in my hand, pressed tight between two fingers, the thumb and the forefinger, and resting on the middle one, how convenient is that, I just need one more move

the starting position is perfect, the motor is warming up, the trajectory is set

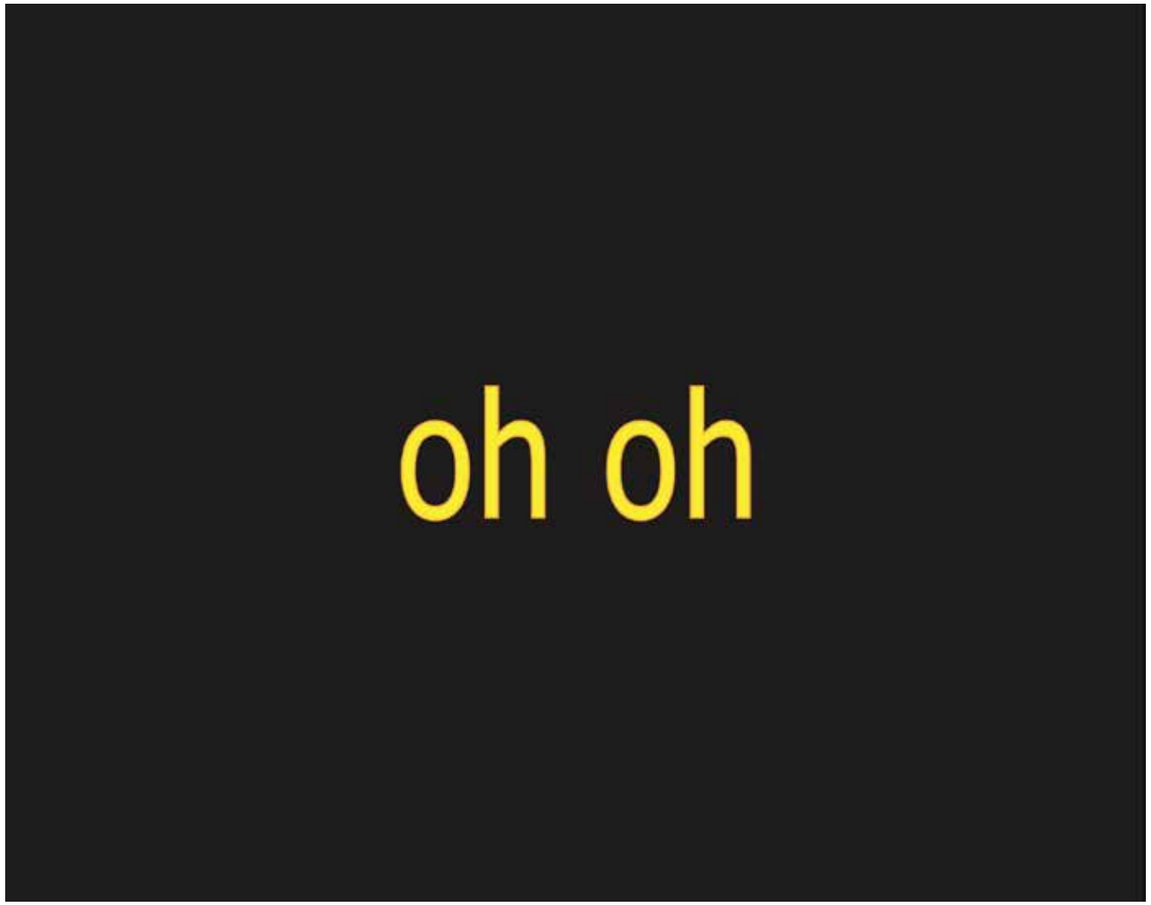

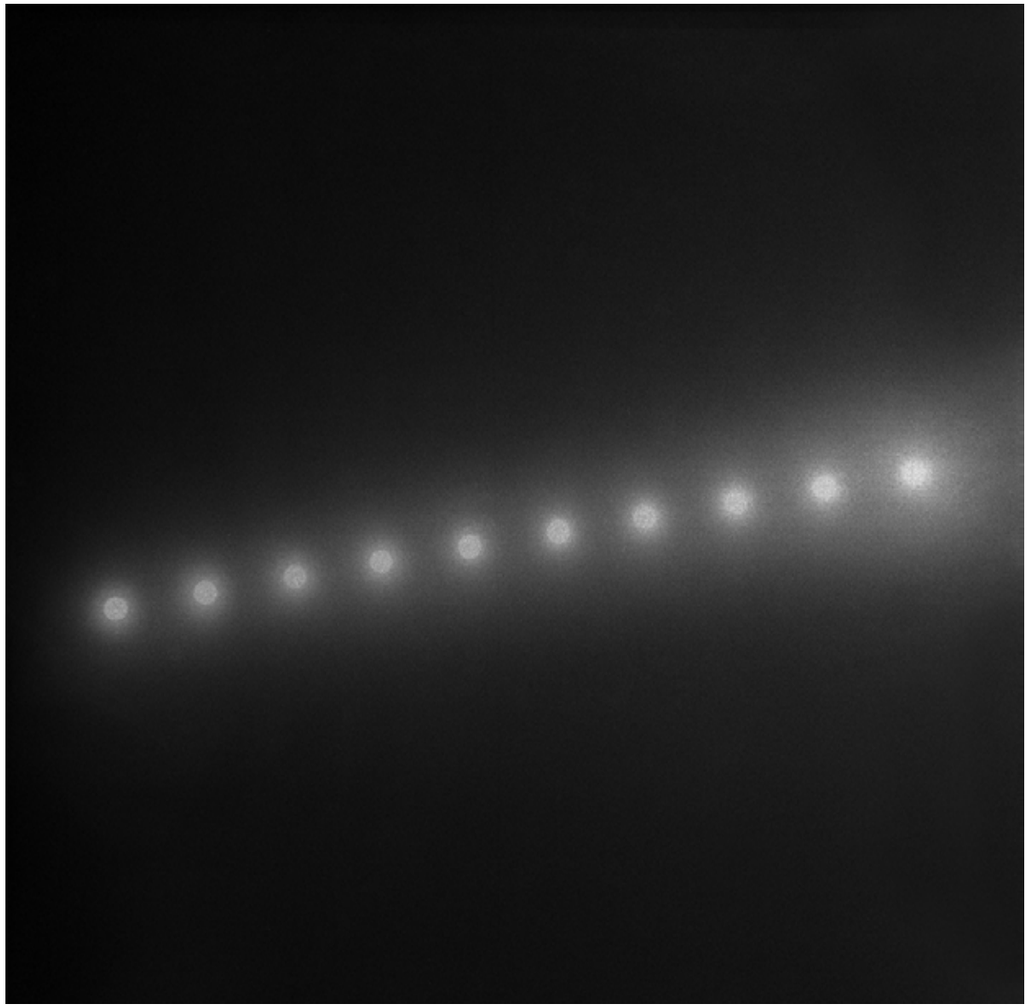

Dovilė Dagienė

Meno projekto kūrybinė dalis „Atminties ir vaizduotės antropologija: vieta ir laikas fotografijoje“ / „Anthropology of Memory and Imagination: Time and Place in Photography“

Vadovas: prof. Alvydas Lukys

Meno projekto tiriamoji dalis „Atminties ir vaizduotės antropologija: vieta ir laikas fotografijoje“ / „Anthropology of Memory and Imagination: Time and Place in Photography“

Vadovė: prof. dr. Giedrė Mickūnaitė

Atminties koordinatės: vieta ir laikas fotografijoje

Kūrybiniame darbe nagrinėjamas begalinis žmonijos vilties ir tikėjimo poreikis kasdieninėje nesėkmės ir nusivylimo akivaizdoje. Nors mus nuolat supančios sėkmės istorijos pranašauja fantastiškas technologijos ir mokslo pažangos galimybes, o pažangos idėja įpratino tikėti ir pasikliauti ateitimi, tačiau žmogaus, kaip ir planetos, gyvavimo perspektyvos nėra begalinės. Tyrime, remiantis Fermi paradoksu, iškeliama abejonė dėl technologijų pažangos teikiamos ateities perspektyvos.

Tyrimo metodu pasitelkiama mikroistorija, kurios terminas nurodo į mikroskopinį tyrinėjimą – įvairiapusį įsigilinimą į tam tikrą nedidelį įvykį. Mikroistorijoje reikšmė suteikiama ne tiek pačiam atvejui, kiek klausimams, kurie keliami jo tyrinėjimui. Tyrimo objektu čia laikomi reikšmingi mažmožiai, kurie atvejo studijose paprastai praleidžiami dėl savo nereikšmingumo, tačiau juose glūdi raktas į praeities rudimentą arba į ateities pažadą.

Į meninį tyrimą mikroistorija perkeliama kaip požiūris, užkimbantis už fragmento, kuris asmeninėje interpretacijoje tampa raktu, vedančiu link laiko ir vietos koordinačių, parodančių šių duotybių nepastovumą ir teisingo liudijimo apgaulę.

Parodoje taip pat fragmentuotai pateikiamos fotografijų serijos, kuriose tyrinėjamos atminties, vaizduotės, laiko ir vietos sąsajos. Darbai grįsti keliamais klausimais: Ar ir kaip egzistuoja laikas? Kiek laiko trunka momentas? Kaip fotografijos išreiškia laiko trukmę ar tam tikrą laiko atkarpą? Pristatomi astrofotografiniai tyrinėjimai – nakties dangaus ir kosminių kūnų judėjimo atspaudai.

Memory coordinates: place and time in photography

The creative work examines the humanity's endless need for hope and faith in the face of everyday failure and disappointment. Although we are constantly bombarded with success stories promising fantastic future possibilities offered by the ongoing progress in technology and science, the prospects for human as well as planetary life are not infinite. Making reference to the Fermi paradox, the research expresses doubts about the future of technological advancement.

The research method is based on the concept of microhistory, which refers to microscopic research – a complex in-depth study of a small event that is generally different from a case study. Microhistory attaches significance not only to a case itself, but also to the questions posed in the course of its examination. The research object is a significant trifle that is usually ignored in case studies because of its seeming insignificance, but in fact contains the key to the a vestige of the past or a promise of the future.

In the artistic research, microhistory is employed as an approach that clings to the fragment, which in the author's personal interpretation becomes the key to the coordinates of time and place, revealing the volatility of these givens and the deception of true testimony.

The display also features a fragmentary presentation of a series of photographs that explore memory, imagination, and the links between time and place. The works address the following questions: does time exist, and how? how long is an instant? how does photography express duration or a certain segment of time? The presented astrophotographic studies are imprints of the wide night sky and the movement of the cosmic bodies.

Eglė Bertašiūtė

Meno projekto kūrybinė dalis „Vietoje: mokslinė fantastika; teorijos principas meno kūrinyje“ / „Placed: science fiction; principle of theory in the work of art“

Vadovas: prof. Henrik B. Andersen

Meno projekto tiriamoji dalis „Įmanoma mintis. Tarpdisciplininiai kvantiniai modeliai“ / „Possible thought. Interdisciplinary quantum models“

Vadovė: doc. dr. Agnė Narušytė

Kapsulė Laiku

Laiko kapsulė – tai visų pirma datuojamas objektas, kuris atsiskleidžia per atstumus tarp dabarties, kurią ji pati žymi, ir dabarties, kurioje ji yra atveriama. Tačiau ar mūsų troškimas kuo greičiau įveikti didelius atstumus, net jei tai būtų šimtas metų, nepažeistų laiko kapsulės membranos? Ar objektas nebebūtų laiko kapsulė, jeigu per daug prie jo priartėtume?

Vienas būdas taip priartėti – jos judėjimo laiku dokumentavimas. Šiame projekte atstumas tarp dabarčių yra atsekamas ir išdėliojamas kaip momentiniai kadrai, padaryti iš specialiosios reliatyvumo teorijos perimta kamera. Šis mechanizmas geba sumažinti laiko atstumą, t.y. laiko tarpą, kurio prireikia suvokti iš kito istorinio laiko gautą kadrą. Laiko atstumas sutraukiamas, perkeliant atskaitos taškus.

Timely Capsule

A time capsule is a datable object that relies on the distance between the present that it marks and the time it is uncovered. Could we strive to cover vast distances, or even a period of a hundred years, faster and still appreciate the forbidding membrane of a capsule? Would a dated object cease to be a time capsule, if we experienced a close encounter with it?

One way to approach it is to document the way a capsule travels through time. In this project, it is done by tracing the distance between presents and arranging it into a sequence of snapshots taken by a camera borrowed from the theory of special relativity. This device narrows the time gap, i. e. the amount of time it takes to comprehend a picture retrieved from a different historical time. Thus, the distance is compressed by shifting one's frame of reference.

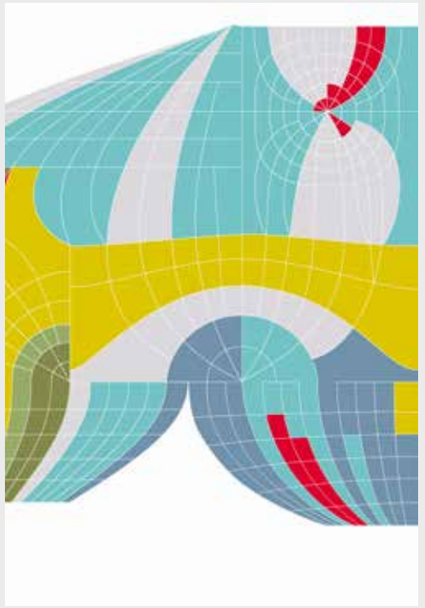

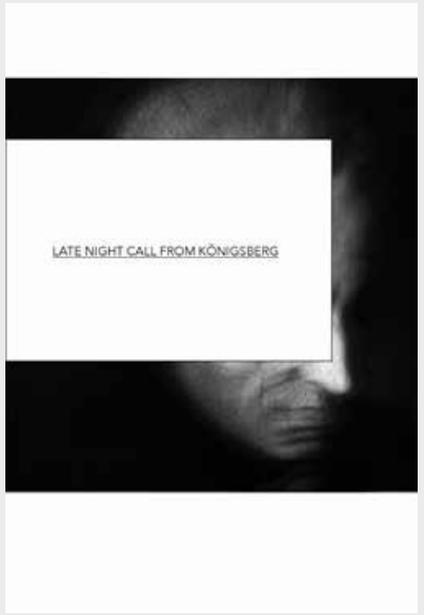

Gintarė Černiauskaitė

Meno projekto kūrybinė dalis „Išmanieji asmeninės reabilitacijos prietaisai“ / „Smart rehabilitation devices for personal use“

Vadovas: prof. dr. Vytautas Kibildis

Meno projekto tiriamoji dalis „Šiuolaikinio dizaino galimybės kompensuojant fizinę negalią“ / „Compensating physical dissability: Possibilities of contemporary design“

Vadovė: prof. dr. (hp) Giedrė Jankevičiūtė

#NeNormalus: asmenybių standartizavimas

Terminas *normalus* gali būti suvokiamas trimis būdais: 1. norminis arba idealus; 2. vidutinis arba statistinis; 3. „laisvas nuo ligos“ – nesergantis.
Įkvėpti Leonardo da Vinci Vitruvijaus žmogaus, moderniosios kultūros kūrėjai, tokie kaip architektas Le Corbusier ar dizaineris Henry Dreyfussas, formavo šuolaikinio tobulo žmogaus sampratą. Da Vinci ikoniškas žmogaus atvaizdas buvo sąmoningai atkartotas dvidešimtojo amžiaus scheminiuose žmogaus siluetuose – tai matoma Ernsto Neuferto (XX a. 4 deš.) ir H. Dreyfusso (XX a. 6 deš.) piešiniuose.
Šių autorių knygose žmogaus figūros kontūras praranda raumenis, veido bruožus bei natūralią asimetriją ir tampa industrializuota individo versija. Tačiau šis inžinerinis žmogus nėra statistinė vidutinybė. Moderniosios architektūros pionierius Le Corbusier dvejus metus plėtojo žmogaus geometrijos projektą, kol nusprendė, jog žmogaus ūgio vertė bus lygi 1,75 metro. Tačiau šio statistinio prancūzo proporcijų išraiška autoriui nepasirodė pakankamai elegantiška, tad Le Corbusier nustatė anglišką 6 pėdų (1,8288 m) vidutinį žmogaus ūgį. Šis sprendimas buvo pagrįstas ne manomu vidutiniu ūgiu. Priešingai, vidutinis žmogaus ūgis buvo nustatytas matematinės elegancijos. Vitruvijaus žmogaus įkvėpti moderno kūrėjai sukūrė idealių proporcijų žmogų, tačiau šios proporcijos yra idealios kaip tik, kad jų negalima rasti niekur kitur pasaulyje, išskyrus jų kūrinius. Tad galima teigti, jog moderniosios kultūros atstovai, remdamiesi norminio žmogaus proporcijomis, kūrė pasaulį ne vidutiniam, bet neegzistuojančio idealo žmogui.
Parodoje žiūrovas kviečiamas pasitikrinti savo „normalumą“: pasitelkęs kūno (iš)matavimo prietaisus ir remdamasis modernaus žmogaus standartais, jis galės išsimatuoti save – palyginti, kiek ji ar jis atitinka šiuolaikinio Vakarų pasaulio „normalaus“ žmogaus sampratą.

#NotNormal: Standardizing Personalities

The term ‘normal’ can be understood as: 1) normative or ideal; 2) average or statistical; 3) devoid of illness, i. e. healthy.
The creators of modern culture, such as the architect Le Corbusier and the designer Henry Dreyfuss, were inspired by Leonardo da Vinci’s *Vitruvian Man* when they shaped the concept of a perfect contemporary human. Da Vinci’s iconic image was deliberately replicated in the schematic human silhouettes of the 20th century, notably the illustrations of Ernst Neufert (1930s) and Henry Dreyfuss (1950s).
In the works of these authors, the human figure is stripped of its muscles, facial features and natural asymmetry, therefore becoming an industrialized version of an individual. But this engineered man is not a statistical average human. Le Corbusier – the pioneer of modern architecture – was developing a human geometry project for two years until he decided that the average human height should be set at 1,75 meters. However, this proportion of a statistical average French man seemed not elegant enough, therefore Le Corbusier adapted his human to an English height of exactly 6 feet (1,8288 m). Inspired by the *Vitruvian Man*, the creators of the modern world shaped a man of ideal proportions, but these proportions are perfect exactly because they cannot be found anywhere else in the world but their manuals. It can thus be said that by using the normative human proportions the purveyors of the modern culture created a world not for an average, but for a nonexistent ideal human.
In the exhibition, the author invites the visitors to check their ‘normalcy’: by using body measurement tools and standard modern proportions, the visitor may measure him/herself and see whether s/he meets the concept of an ideal Western modern human.

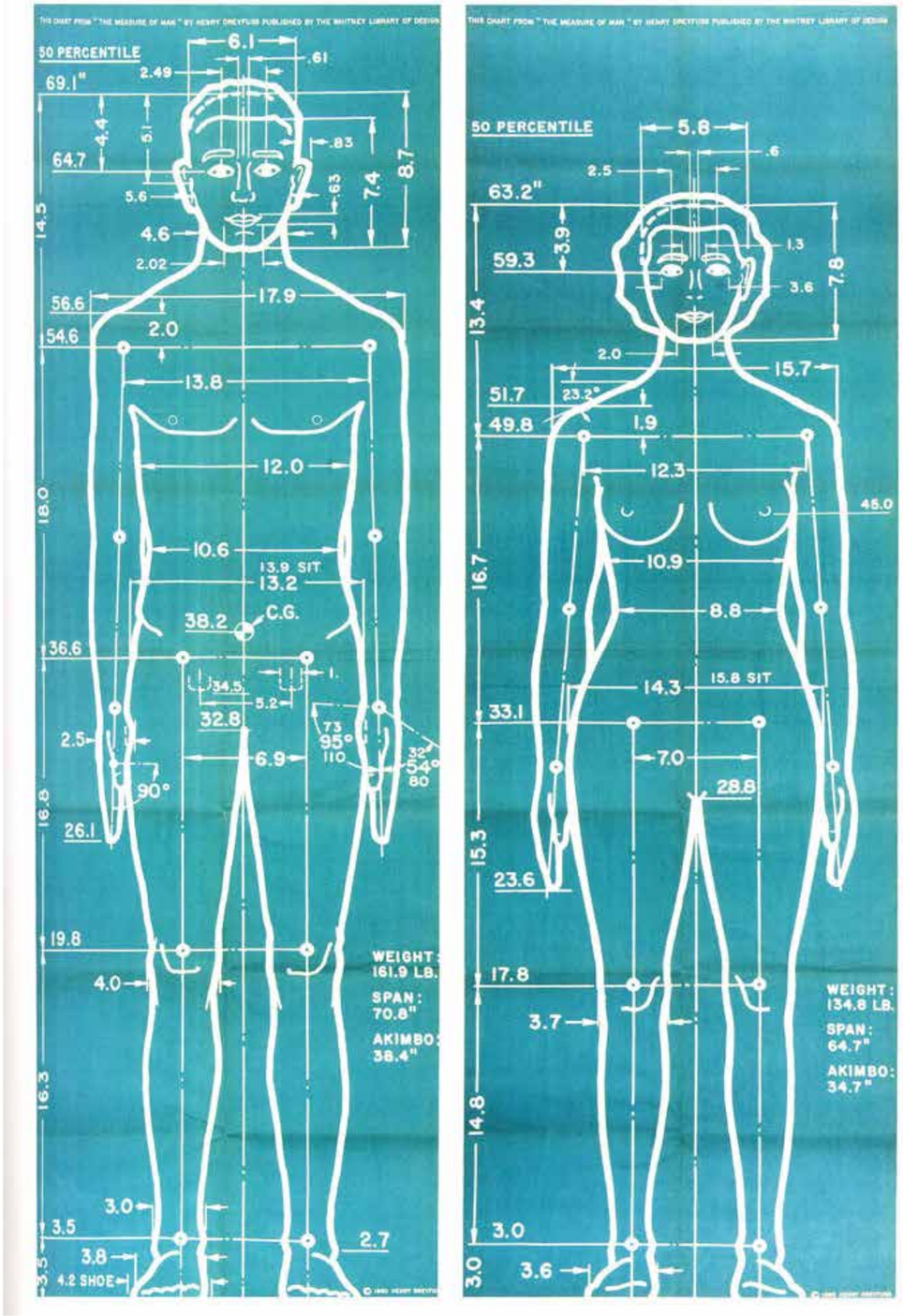

Kristė Kibildytė-Klimienė

Meno projekto kūrybinė dalis „Personalizacijos problema šiuolaikiniame dizaine“ / „The Problem of Personalization in Contemporary Design“

Vadovė: prof. Aušra Lisauskienė

Meno projekto tiriamoji dalis „Personalizacijos problema šiuolaikiniame dizaine“ / „The Problem of Personalization in Contemporary Design“

Vadovė: doc. dr. Lolita Jablonskienė

APORETIŠKAS PAVIRŠIUS*

Paviršiaus transformacija – sluoksniškas, atsitiktinis dėvėjimasis – tapo vizualiuoju kodu ieškant natūralių personalizacijos procesų. Tokio paviršiaus atnaujinimas ar net atgimimo aktas atskleidžia įtampą ir prieštaravimus, neatskiriamus nuo personalizacijos reiškinio. Taip pat iliustruoja pagrindinę personalizacijos sąlygą – numatytą dialogo galimybę. Šiuo atveju – tai „kinestetinis dialogas“. Čia veikia tiesioginis fizinis potyris, fizinis mūsų pėdsakas (poveikis) materializuojamas ir keičia objektą.

*Aporija [gr. *Aporia* – keblumas] – loginis keblumas, neįveikiamas prieštaravimas, sprendžiant problemą. Aporetiškas – linkęs abejoti.

Aporetic Surface*

The transformation of the surface – laminar, incidental wear – became a visual code for finding natural personalization processes. Renovation of such a surface or even an act of revival exposes the tensions and contradictions that are inherent in the phenomenon of personalization. It also illustrates the fundamental condition of personalization – potential for dialogue. In this case, it is a ‘bodily-kinesthetic dialogue’. Direct physical experience is at work here: our physical trace (imprint) materializes and changes the object.

*Aporia [from Greek aporia – *difficulty*] is an irresolvable internal contradiction or logical disjunction in a text, argument, or theory. Aporetic – prone to doubt.

Laima Kreivytė

Meno projekto kūrybinė dalis „Kur(uo)ti?“ / „Curate-Create?“

Vadovas: prof. Artūras Raila

Meno projekto tiriamoji dalis „Kuravimas kaip meno praktika ir politika“ / „Curating as Art Practice and Politics“

Vadovė: dr. Skaidra Trilupaitytė

Kitas balkonas

Bendradarbiaujant su NES – Nacionaliniu emancipacijos sąjūdžiu

2018 m. vasario 17 d. iš „Naručio“ viešbučio balkono perskaityta „Vasario 17-osios deklaracija“. Viešbutis yra šalia Signatarų namų, kur saugomas Lietuvos valstybės atkūrimo aktas. Prie abiejų balkonų iškeltos vėliavos, abu balkonai dekoruoti tokiais pačiais metaliniais turėklais. Mažas žingsnis iš muziejaus į viešbutį – didelis šuolis nuo vienavyrio akto iki kolektyvinės deklaracijos.

The Other Balcony

In collaboration with NES - National movement for emancipation

On 17 February, 2018 „Declaration of February 17th“ was read from the balcony of hotel „Narutis“. The hotel is next to the museum, House of Signatories, where the Act of Independence is kept. Both of these balconies feature raised flags and the same metal handrails. That's one small step from the museum to the hotel, one giant leap from only-men act to a collective declaration.

Ruta Spelskytė-Liberienė

Meno projekto kūrybinė dalis „Pieva brūkšnys sodas“ / „Meadow dash garden“

Vadovas: prof. Rimvydas Kepežinskas

Meno projekto tiriamoji dalis „Kaip išmesti iš galvos“ / „How to get out of mind“

Vadovė: doc. dr. Agnė Narušytė

Mirkymas

Einu prie linmarkos – pelkėtame miške žmogaus iškasto apskrito vandens prisipildžiusio indo. Linams išmirkus, vanduo jame pasidaro nuodingas.

Galvoju, kiek mano žinojimas apie Antrojo pasaulinio karo metu čia numestas dvi bombas, palikusias du kraterius, pelkėtame miške iškastus apskritus vandens prisipildžiusius indus, kiek tas žinojimas man reikalingas.

Galvoju apie 12-a metų mirkomo ąžuolo vandens spalvą. *Murex* spalvą. *Pyrocystis fusiformis* spalvą. Apie vandenyje esančių druskų akmenėjimą į aštrias formas. Apie akmenėjimo laiką. Laiką.

Water Soaking

I am approaching a retting pond – a round man-made pit filled with water in a swampy forest. After the flax is retted, the water in it becomes poisonous.

I am thinking about my knowledge of two bombs dropped here during WWII, which left two craters filled with water in this swampy forest. Do I like having this knowledge?

I am thinking about the colour of the water in which oakwood is soaked for twelve years. The colour of Murex snails. The colour of Pyrocystis Fusiformis. I am thinking about the crystallization of salts in water. About the time of crystallization. About time.

Tomas Daukša

Meno projekto kūrybinė dalis „Iš pusiausvyros išvestos sistemos“ / „Systems Derived from Equilibrium“

Vadovas: doc. Konstantinas Bogdanas

Meno projekto tiriamoji dalis „Iš pusiausvyros išvestos sistemos su grįžtamuoju ryšiu“ / „Systems Derived from Equilibrium with a Feedback Loop“

Vadovė: doc. dr. Agnė Narušytė

VILNIUS ACADEMY OF ARTS
FINE ARTS DOCTORAL STUDENT
TOMAS DAUKŠA

To the Museum council of Vilnius academy of arts

REQUEST
FOR THE PERMISSION TO FILL ONE FLOOR GAP WITH MICA MINERALS

2017-06-30
Vilnius

I request a permission to fill one 4,66 metre-long floor gap, located in the ground floor hall of Vilnius Academy of Arts Titanikas exhibition hall, with mica. Filling the floor gap of Vilnius Academy of Arts Titanikas exhibition hall with mica is an important part of my doctoral project. Mica (X2Y4-6Z8O20 (OH, F) 4) is a group of glossy silicate minerals that are often used for concrete and plaster decoration. It was used to decorate the Contemporary Art Centre and other Lithuanian exhibition and cultural centers. Mica was also used extensively during the surge of the construction of private residential buildings that began after the restoration of the Lithuanian independence. In this sense, mica can be considered a symbol of freedom and culture. For this reason I propose to decorate one of the most important representational spaces of Vilnius Academy of Arts, the institution that speaks for freedom and creativity (see Vilnius Academy of Arts Values), with mica. Inserted into the slit of the floor, which would otherwise become filled with dust, mica becomes almost unnoticeable and does not interfere with the exhibitions held in the exhibition space (approximately 2 metres of the slit were filled with mica on the 28th of October 2016, and did not interfere with the exhibitions). If necessary, mica can be easily removed from the floor gap and restored afterwards. Eglė Grėbliauskaitė, the author of the “C30/37-XC3-Cl0, 2-D16-S3, a new good floor for Titanic”, does not object to filling the floor gap with mica.

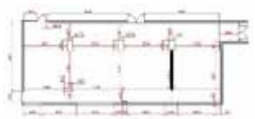

The location of the floor gap is marked in black

Example of mica minerals

Tomas Daukša

VILNIAUS DAILĖS AKADEMIJOS
MENO DOKTORANTAS
TOMAS DAUKŠA

Vilniaus dailės akademijos
Muziejaus tarybai

PRAŠYMAS
DĖL LEIDIMO UŽPILDYTI VIENĄ GRINDŲ PLYŠĮ ŽĖRUČIU

2017-06-30
Vilnius

Prašau leisti man užpildyti vieną 4,66 m ilgio Vilniaus dailės akademijos muziejaus parodų salių „Titanikas“ pirmo aukšto salės grindų plyšį žėručiu. „Titaniko“ pirmo aukšto salės grindų plyšio užpildymas žėručiu yra svarbi mano doktorantūros projekto „Iš pusiausvyros išvestos sistemos“ dalis. Žėrutis (X2Y4-6Z8O20(OH,F)4) yra blizgus silikatų klasės mineralas, dažnai naudojamas betoninių paviršių ir tinko dekoravimui. Juo buvo puoštas ŠMC, kiti Lietuvos parodų ir kultūros centrai. Žėrutis taip pat noriai naudotas po nepriklausomybės atgavimo prasidėjusios privačių gyvenamųjų namų statybų bangos metu. Tam tikra prasme žėrutį galima laikyti savotišku kultūros, namų saugumo ir laisvės simboliu. Dėl šios priežasties siūlau vieną iš svarbiausių Vilniaus dailės akademijos, institucijos, pasisakančios už laisvę, kūrybiškumą, supratingumą (žr. VDA vertybės), reprezentacinių erdvių papuošti žėručiu. Įsiterpęs į grindų plyšį, kurį kitu atveju užpildyto dulkės, žėrutis tampa mažai matomas ir netrukdo ekspozicinėje erdvėje vykstančioms parodoms (maždaug 2 m minėto grindų plyšio buvo užpildyti žėručiu 2016.10.28 dieną ir nekliudė po to vykusioms parodoms). Esant poreikiui, žėručio juosta gali būti lengvai pašalinama ir vėl atkuriama. “C30/37-XC3-Cl0, 2-D16-S3, Naujų gerų grindų Titanikui“ autorė Eglė Grėbliauskaitė sutinka, kad grindų plyšys būtų užpildytas žėručiu.

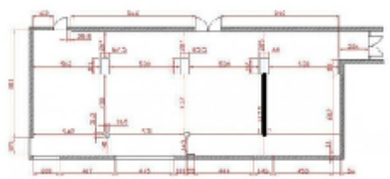

Grindų plyšio vieta salės plane pažymėta juodai

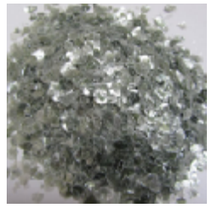

Žėručio pavyzdys

Tomas Daukša

Vygintas Orlovas

Meno projekto kūrybinė dalis „Transformacija: vaizdo ir garso ryšiai“ / „Transformation: Image and Sound Relations“

Vadovas: prof. Alvydas Lukys

Meno projekto tiriamoji dalis „Transformacija: vaizdo ir garso ryšiai“ / „Transformation: Image and Sound Relations“

Vadovas: prof. habil.dr. Antanas Andrijauskas

Vaporwave anatomija – dirbtuvės balandžio 20–23 dienomis

Paviršiuje *Vaporwave* yra elektroninės muzikos mikrožanras ir memas, tačiau kertinės idėjos, sudarančios *Vaporwave,* yra tam tikras kritinis požiūris į muzikos industriją ir meno kūrimą, kuris galėjo įsitvirtinti tik interneto plėtros dėka.
Dirbtuvių tikslas – bus suteikti išplėstinių žinių apie *Vaporwave* ištakas, kertines idėjas, veikimo strategijas ir metodus. Dirbtuvių metu bus siekiama pritaikyti šias žinias bendro visų dirbtuvių dalyvių muzikinio albumo sukūrimui ir sklaidai.
Vilniaus dailės akademijos ir kitų NordPLUS tinklo akademijų ir universitetų studentai yra kviečiami dalyvauti šiose dirbtuvėse.

„Nemokamą skaitmeninę albumo kopiją galima užsisakyti čia: www.vygintasorlovas.com/theanatomyofvaporwave“

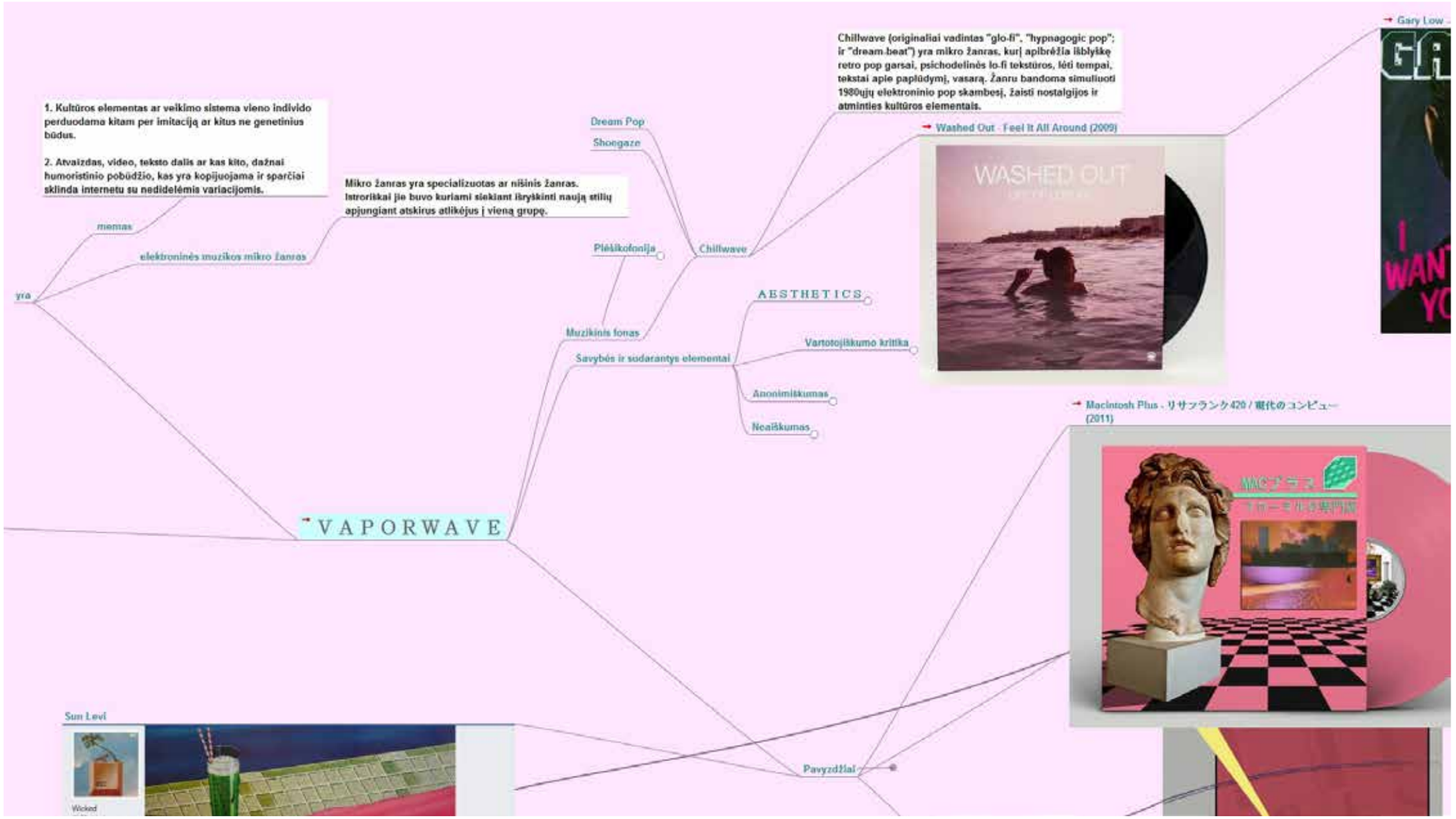

The Anatomy of *Vaporwave* – a workshop on the 20th-23rd of April

On the surface, *Vaporwave* is a micro genre of electronic music and a meme, yet the ideas behind it are a statement and a stance on music production and art in general, which became fully possible only with the development of the Internet. The workshop aims to provide extended knowledge on the background, core ideas, functional strategies and methods applied in *Vaporwave.*
The knowledge will be provided in order to try and apply it in the production of a collaborative album created by the participants of the workshop.
Students from Vilnius Academy of Arts and the other academies and universities in the NordPLUS network are invited to take part in it.

„Sign up to get a digital copy of the album for free here: www.vygintasorlovas.com/theanatomyofvaporwave“

Renata Maldutienė

Meno projekto kūrybinė dalis „Spalvų prognozavimas Lietuvos madoje“ / „Colour Forecasting in Lithuanian Fashion“

Vadovas: prof. dr. Vytautas Kibildis

Meno projekto tiriamoji dalis „Spalvų prognozavimas Lietuvos mados industrijoje“ / „Colour Forecasting in Lithuanian Fashion Industry“

Vadovė: dr. Ieva Pleikienė

Tyrimų sritis yra mados krypčių strategija mados industrijoje, darbo objektas – spalvų prognozavimas lokalioje mados rinkoje. Spalvų prognozavimas madoje yra labai sudėtingas mokslinis ir intuityvus procesas, kuris prasideda nuo duomenų rinkimo, analizavimo ir vertinimo, o jo galutinis rezultatas – spalvinių palečių sudarymas ir pardavimas mados pramonei. Yra būdų ir metodų, padedančių mados prognozuotojams valdyti šį procesą. Tačiau globalių tendencijų ir spalvų prognozių adaptacija Lietuvos madoje problematiška, dažnai netenkinanti kūrėjų, gamintojų ir vartotojų.

Per ketverius studijų metus įvairiose parodose pristatytos vykdyto meninio tyrimo dalys: žvalgybinis ir strateginis tyrimas – pirmaisiais metais, istorinio spalvų prioritetizavimo Lietuvoje tyrimas – antraisiais metais, perkamiausių mados spalvų tyrimas Lietuvoje pagal dizainerių (prognozuotojų) apklausą, trečiaisiais metais. Paskutinėje doktorantų parodoje buvo pristatytas projektas „Spalvų prognozių pasaka“, kuris metaforiškai pasakojo apie meninio tyrimo tikslą, uždavinius ir iššūkius.

Šioje parodoje pristatomas kūrybinis projektas „Ne/Moksliniai spalvų prognozavimo įrankiai: spalvų prognozavimo kortos“. Čia žaidžiama su spalvų prognozavimo metodais, derinant juos norimais santykiais ir klaidinant žiūrovą tarp realybės ir išsigalvojimų, „mokslo ir gyvenimo“. Pagal fikcinį spalvų prognozavimo metodą, pavadintą „Spalvų kortų nameliu“, buvo nustatyti septyni perspektyviniai spalvynai Lietuvos mados rinkai 2022 metams. Ir nors pristatomas „mokslinis“ metodas yra klastotė, išsintetinti spalvynai – tikri. Tai ekspertizinės prognozės, kurių metodologija pagrįsta rimtais duomenimis ir tyrimais. Žiūrovui paliekama galimybė pačiam apsispręsti, ar pasitikėti šiomis prognozėmis, ar ne.

The author's research field is the strategy of fashion trends in the fashion industry, with the particular research object of colour forecasting in the local fashion market. Colour forecasting in fashion is a very complex scientific and intuitive process, which starts with data collection, analysis and evaluation, resulting in the creation of colour palettes and their sale to the fashion industry. There are ways and methods to help fashion forecasters to manage this process. However, adoptiation of global trends and colour forecasting in Lithuanian fashion is a problematic issue, and usually fails to meet the expectations of the creators, producers and consumers.

During her four study years, doctoral student Renata Maldutienė has presented parts of her research in various exhibitions: in the first year, the exploratory and strategic research; in the second year, the research into the historical colour prioritization in Lithuania; in the third year, the research into the most demanded colours in fashion, based on a survey of designers and forecasters. In the most recent exhibition of the doctoral students' projects, she presented her project *Colour Forecasting Fairytale*, which was a figurative way of conveying the aim of the artistic research, as well as its objectives and challenges.

In this exhibition, the author presents the creative project *Non/Scientific Tools of Colour Forecasting: Colour Forecasting Cards*. The author plays with the methods of colour forecasting, juggling them in desired combinations and making the viewer feel lost between reality and fiction, 'science and life'. A fictional method of colour forecasting titled *House of Colour Cards* has enabled her to define seven prospective colour palettes for the Lithuanian fashion market of 2022. Although the 'scientific' method is fake, the synthesized colour palettes are real. The author has produced expert forecasts with a methodology based on solid data and research. The viewers are free to decide whether to believe these predictions or not.

Eglė Grėblianskaitė

Meno projekto kūrybinė dalis „Neapčiuopiama dviprasmybė fizinėje formoje įtampai patirti“ / „Obscure ambiguity in the physical form as tension embodiment“

Vadovas: prof. Deimantas Narkevičius

Meno projekto tiriamoji dalis „Sociopsichologiniai represijų mechanizmai“ / „Socio-Psychological Repression Mechanisms“

Vadovė: doc. dr. Agnė Narušytė

Tada (iki siuntinių) nebuvo nieko[1]*. Dabar jau daug visko priviso ir susimakalavo… Mes tai atskiriame, kas ne prie ko, o jie nieko nepastebi, nes nėra gavę siuntinių. Jie net neturi adreso.*

O aš žinau, kad turiu neišsiduoti. Visai įdomu stebėti aplinką nesuvestomis akimis. Toks įspūdis, kad akių ir smegenų jungtis laikinai neprieinama. Žiūrėjimas tampa panašus į nematomo graibymą rankomis tamsoje. Lyg ir norėtum kažką užčiuopti, tačiau tuo pat metu, nežinodamas ko tikėtis, viliesi neužčiuopti nieko. Anksčiau gi nieko ir nebuvo…

Šlykščiausia būtų užčiuopti krevetę. Jų akys – nežinia kaip pritvirtintos prie kūno – tokie maži rutuliukai, kuriuos, netyčia grybštelėjus, lengvai atkabintum nuo kūno. Kita vertus, joms visai nebūtina matyti. Jos pačios įsivaizduoja esančios siuntiniai. Krevetės nebijo graibyti net tamsoje. Bepigu joms – jų rankytės trumpos, vis tiek nieko neužčiuops. Siuntinių čia, tamsoje, vis tiek nebūna. O kai gauni siuntinį – viskas aiškiau, gali net ką nors parašyti… Gali, bet neverta, nes krevečių pjedestalai labai siauri. Nėra prasmės muistytis.

O “Jūs neturite nei kantrybės, /.../ nei pakenčiate nereguliarumo”[2]*. Ir tie šviesos transparantai drasko akis. Jiems paprasčiausiai trūksta intelekto. Skverbiasi kaip koks pelėsis. Geriau buvo net tuomet, kai nebuvo nieko. Reikėtų juos išvėdinti. Kaip galima būti tokiu nesupratingam ir vulgariam?*

Back then (before the parcels), there was nothing[3]*. Now there are a lot of things that have piled and mixed up since. We can tell the odd ones out, it’s them who cannot distinguish anything, as they have not received any parcels. They do not even have an address.*

I know that I must not give myself away. It’s quite interesting to observe surroundings with your eyes unfocused. It feels like the eye-to-brain link is temporarily unavailable. It is like grabbing something invisible in the dark. It’s as if you want to grasp something but at the same time, not knowing what to expect, you hope not to grasp anything. In the past, there was nothing anyway...

A shrimp would be the worst thing to grab. Their eyes, barely attached to the body, are funny little balls that can be detached easily with a slight touch. Well, they do not seem to need them anyway. They imagine themselves to be almost good enough to be parcels themselves. Shrimps are comfortable with grabbing even in the dark. Their little hands are so awkward and short, they could not grasp anything anyway. When you receive a parcel, everything becomes clearer, you can even write something... On the other hand, it is not worth it. The shrimps’ pedestals are very narrow, there is no point in squirming.

And you – “you have neither the patience /… / nor a feeling for irregular[4]*. And those bright banners irritate the eyes. They simply lack intelligence. They creep in like mold. It was better even when there was nothing. They should be ventilated out. How can one be so witless and vulgar?*

1 Pagal Jūratės Juškaitės pranešimą *Kodėl tada nebuvo nieko? 2018.*
2 Pagal Paul Valéry, The Wisdom of the Orient, 1971.
3 According to Jurate Juskaite’s report Why Was There Nothing Then? 2018.
4 According to Paul Valéry, The Wisdom of the Orient, 1971.

Tomas Martišauskis

Meno projekto kūrybinė dalis „HOMO FABER. Hipotetinės skulptūros“ / „HOMO FABER. Hipothetical Sculptures“

Vadovas: prof. Artūras Raila

Meno projekto tiriamoji dalis „Nuo mito iki metodo. Generatyvinių sistemų estetika“ / „From Myth to Method. Generative Systems Aesthetics“

Vadovas: doc. dr. Kristupas Sabolius

HABAS

Atspaudų serija HABAS*, sudaryta iš lygiareikšmių vaizdų ekspozicijos, parodoje pateikiama kaip parataktinės kūrybos strategijos pavyzdys, veikianti per pasirinktų kultūrinių artefaktų sugretinimą. Pateiktas tyrimo fragmentas vienu metu yra ir nuoroda, ir metodas. Dėl euristinės tyrimo procedūros intuityvus atradimas, klaida ir nežinojimas tampa prizmėmis, per kurias žvelgiama į melo fenomeną, tikėjimo veiksme atrandamą bendradarbiavimą, bei kūrinį generuojančias struktūras.
Šiuo eksperimentu, pretenduojančiu tapti parodos vienijimo strategija, siekiama samprotavimo apie opozicijas ir jų rikiuotes. Todėl projekcijos, šešėlio, ekrano, hologramos, atspaudo, levitatoriaus, filtro ir iliustracijos pavidalai sudaro verbalinę galeriją. Šių sugretinimų nebūtų be Tomo Mano nebaigto rašyti romano “Avantiūristo Felikso Krulio prisipažinimai“.

- visi elementai tampa vienodos svarbos nuorodomis į apykaitos centrą;
- kai AI gudravimai tik vakar tapo sensacija ir privertė mokslininkus ne juokais išsigąsti savo kūrinio;
- kai psichologų apibūdintos tobulo apgaviko savybės sutampa su tobulėjimo vadovėlių pagrindiniais moto;
- kai apgaulės etika tampa norma makiaveliškose manipuliacijose;
- kai Tolstojaus Buratinas pasisavina kapitalistinę Kolodžio Pinokio istoriją;
- kai pseudonimai tiražuojami šviesolaidžių tinkle;
- kai apgauti savo noru jaučiame didžiausią malonumą;
- kai kelionės metu netikėtai atrandi savojo navigatoriaus klastą;
- kai yra tik tokie prasimanymai, kuriems *Chronos* suteikia galimybę būti;
- kai Epimenidas teigia, kad žemiau esantis teiginys yra klaidingas;
- kai aidu jam atsakoma, jog aukščiau esantis teiginys yra teisingas;
- kai melas tampa autorine visuma, išsidėstančia tarp praeities šešėlių teatro ir holograminės rytojaus projekcijos;
- kai sumaniai išrandamų „post-tiesų“ emocija paneigia nenuginčijamus faktus;
- kai apgaulė pasireiškia tiesos sakymu tokiais būdais, kad niekam nekyla noras ja patikėti;
- kai dekalogo nuodėmės su lig kiekvienu nuopuoliu tampa vertybiniais orientyrais;
- kai nekaltas, baltas melas pamažu tampa saviugda;
- kai iliuzionistas tenkinasi šlove, kaip atpildu už jo pirštų miklumą, ir tokios nekaltos apgaulės, tarsi malonios staigmenos, prablaško žiūrovą ir suteikia jam palaimą;
- kai pasitenkiname žvelgdami į makiažo iliuzijos apimtą veidą;
- kai sena žinia randa sau terpę naujienų sraute;
- kai vieta ir laikas paklūsta visuotiniam melo dėsniui.

* 1. Šakotuvas; 2. telktuvas (žvaigždinio jungimo įtaisas tinklo centre) (angl. hub.)

HABAS

In this exhibition I present the print series HABAS*, composed of a sequence of equally significant images, as a model of a paratactic creative strategy which operates as a juxtaposition of two cultural artifacts. The presented fragment of the research is simultaneously a reference and a method. Through the heuristic procedure employed in my research, based on intuitive discovery, error and the unknown, I am looking into the phenomenon of lies, cooperation found in an act of faith, and generative structures involved in producing a work of art.

Aiming to become a unifying strategy for the entire exhibition, this experiment seeks to reflect on oppositions and their arrangements. The distilled forms of a projection, shadow, screen, hologram, print, levitator, filter, and illustration make up a verbal gallery. These juxtapositions would not have been possible without Thomas Mann's unfinished novel *Confessions of Felix Krull*.

- all elements become equally important links to the exchange centre;
- when the cunning of AI became a sensation only yesterday and made scientists scared of their work;
- when the characteristics of a perfect deceiver described by the psychologists exactly coincide with the main slogans of self-improvement textbooks;
- when the ethics of deception become the norm in Machiavellian manipulation;
- when Tolstoy's Buratino regains the opportunity to become a man in plastic surgery clinics, taking over the capitalist history of Collodi's Pinocchio;
- when the plurality of aliases propagates through fiber optics throughout the entire web space;
- when we feel the greatest pleasure having been willingly deceived;
- when you discover the guile of your navigation system during a trip;
- when there are only such fictions that Chronos allows to exist;
- when Epimenides claims that the statement below is false;
- when echo replies that the statement above is correct;
- when the lie becomes an authorial totality extending between the shadow theatre of the past and the hologram projection of tomorrow;
- when the emotion of cunningly devised post-truths disproves undisputable facts;
- when the supreme form of falsehood manifests itself through proclamation of truth in such ways that no one wants to believe it;
- when the Decalogue sins increasingly become moral value with every downfall;
- when innocent white lies gradually turn into self-development;
- when an illusionist is satisfied with glory as a reward for his skill, and such innocent deceptions, like pleasant surprises, entertain and gratify the viewer;
- when we feel pleasure while looking at a face wrapped in the illusion of make-up;
- when old news finds itself among the breaking news;
- when place and time conform to the universal law of lies.

* Colloquial Lithuanian for *hub* – a node or a device in a network with a large number of links, e. g. an Ethernet hub (multiport repeater)

Eglė Ulčickaitė

Meno projekto kūrybinė dalis „Paralelinė kartoteka“ / „Parallel File-Cabinet“

Vadovas: doc. Konstantinas Bogdanas

Meno projekto tiriamoji dalis „Paralelinė kartoteka“ / „Parallel File-Cabinet“

Vadovė: prof. dr. Giedrė Mickūnaitė

Kūryboje nagrinėju laiko, atminties, tikrovės daugialypumo temas. Tapydama analizuoju būsenas, kurias sukelia susidūrimas su daiktinėmis esamojo laiko nuorodomis į praėjusį laiką. Bandau suprasti, iš ko kyla paradoksalus laikinumo ir drauge kartojimosi įspūdis. Įspūdis ne kaip impresija, o kaip įspaudas, vidinio laiko tėkmėje įsispaudžiantis pėdsakas.

Daugiasluoksnė mano tapomų motyvų prasminė struktūra iškelia aibę klausimų. Tapydama bandau į juos atsakyti. Tiksliau – tapant klausimais ima kalbėti patys tapomi objektai. O dažniausiai jie klausia: „Kas aš esu?“

Kartoteka – tai susistemintas informaciją laikančių kortelių rinkinys. Mano projekte tas korteles sąlygiškai atitinka tapybos kūriniai. Juos traktuoju kaip savotiškas nuorodų talpyklas. Galima sakyti, jog kaupiu tapytų artefaktų kolekciją. Tačiau tai darau vedama ne tik estetinio susidomėjimo. Greičiausiai bandau išsiaiškinti, kodėl apskritai kyla noras kaupti svetimus daiktus, menančius praeitį, kodėl į ją nevalingai gręžiasi žvilgsnis ir svarbiausia – koks jis.

Tačiau kartoteka – ir nuo žodžio „kartoti“. Tapant atkartojami konkretūs pavidalai, įspūdžių pa(si) kartojimai. Tačiau paveikslas pats savaime ne nurodo į praeitį (jo ikonografija – galbūt), o veikia kaip patyrimo tarpininkas ir terpė, kelianti interpretacijų paraleles.

Vykstant meno doktorantų parodai Vilniuje, Klaipėdoje personalinėje parodoje pristatau meno projekto „Paralelinė kartoteka“ fragmentą. „Nuorodų miške“ pateikiu nuorodas į minėtą parodą.

In my creative practice I investigate the themes of time, memory, and multiplicity of reality. Painting for me is a way to analyse the states of mind caused by encounters with material references to the past discovered in the present. I am trying to understand where the paradoxical impression of temporality and recurrence at the same time comes from – impression not in terms of impressionism, but an imprint, a trace in the internal flow of time.

The multi-layered semantic structure of my painted motifs leads to a series of questions. I am trying to find the answers to them by painting. More precisely, the objects that I paint start asking questions themselves. The most frequent question is: ‘Who am I?’

A file cabinet is a systematized set of cards holding a certain information. In my project, these cards are replaced with paintings in a sense. I treat them as a kind of link repositories. One might say that I am putting together a collection of painted artefacts. But this is driven not only by aesthetic interest. Rather, I want to find out why there is a need to collect other people’s possessions from the past, why our gaze involuntarily turns back to it, and most importantly – what kind of gaze it is.

At the same time, the Lithuanian word for a file cabinet (kartoteka) also evokes the word ‘to repeat’ (kartoti). Certain shapes and impressions recur in my works. However, the paintings themselves do not refer to a particular period in the past (while their iconography perhaps does), and instead act as mediators of experience and a medium that triggers interpretation parallels.

Simultaneously with the doctoral students’ exhibition in Vilnius, I am displaying a fragment of my art project Parallel File Cabinet in a solo exhibition in Klaipėda. The Forest of References contains references to this exhibition.

Vitalij Červiakov

Meno projekto kūrybinė dalis „Ėjimas kaip pretekstas ir erdvė šiuolaikybėje“ / „Walking as a Pretext and Space in Contemporaneity“

Vadovas: prof. Artūras Raila

Meno projekto tiriamoji dalis „Ėjimas kaip pretekstas ir erdvė šiuolaikybėje“ / „Walking as a Pretext and Space in Contemporaneity“

Vadovas: doc. dr. Vytautas Michelkevičius

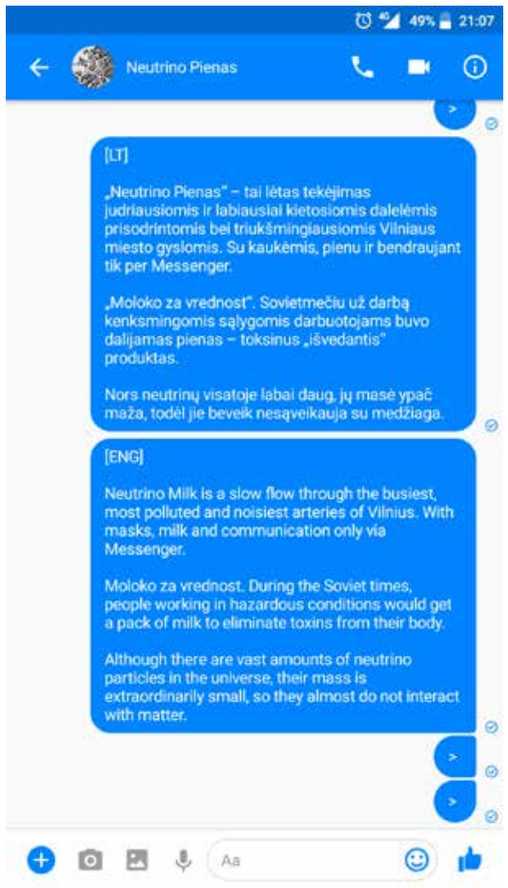

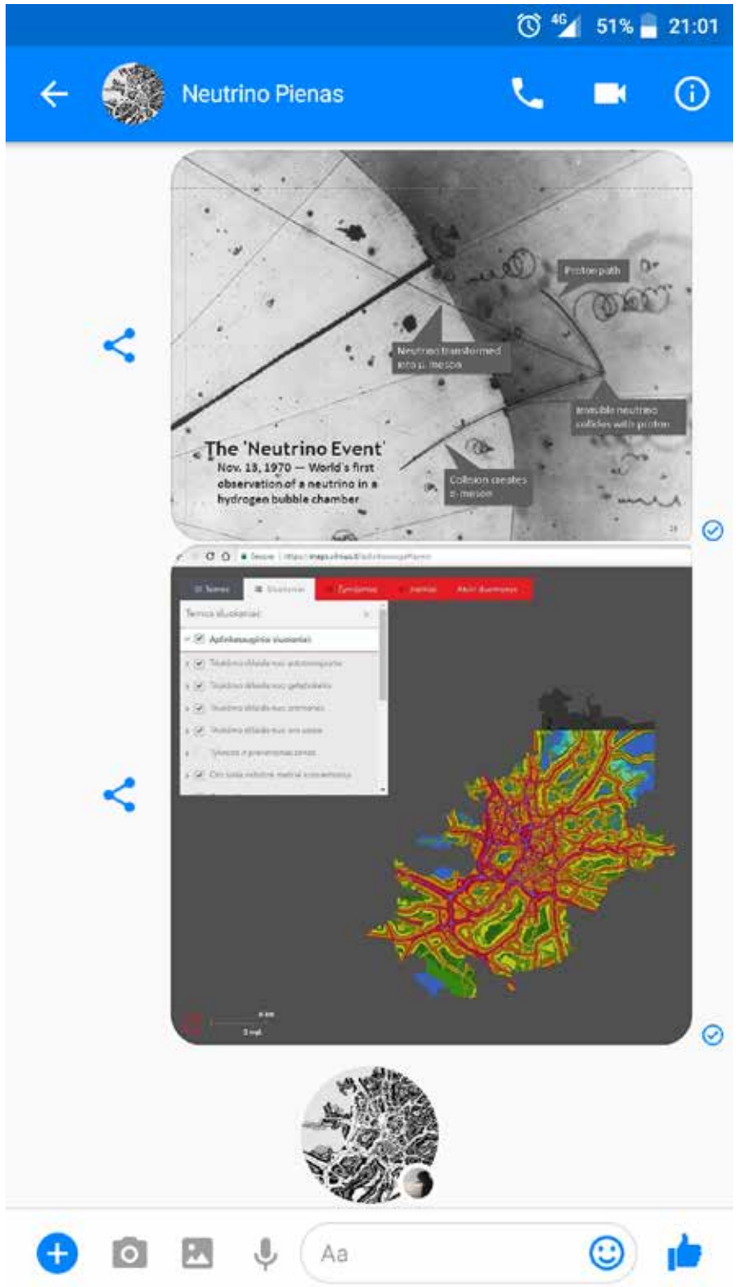

Donata Minderytė

Meno projekto kūrybinė dalis „Tapyti fotografiją“ / „Painting Photography“

Vadovas: doc. Konstantinas Bogdanas

Meno projekto tiriamoji dalis „Tapyti fotografiją“ / „Painting Photography“

Vadovė: prof. dr. Giedrė Mickūnaitė

Diptych “Innocent and Aware”

How to tell a personal story without turning it into something uncomfortably explicit, overt and transparent, but at the same time genuine? In a way, my paintings are autobiographical. In painting I use images from personal photo archives, choosing those that have no clear subject. Through editing and translation of the photos into paintings, incidents, events or experiences captured in a photograph lose their content or subject matter.

A painted portrait transforms an event into a generalized substitute for what really happened. It is a reflection of an experience or a memory, but it does not transmit the subject matter that was witnessed at the real time. In other words, paintings eliminate the narrative plot of an experience. In this way, painting becomes just a reference to a story/memory, and biography ends up without a character. Within portraiture, painting stands as a code of human action.

Diptikas „Innocent and Aware“

Tapybos darbais aš pasakoju savo gyvenimą . Bet kaip papasakoti, kad tai nebūtų per daug asmeniška ir nemaloniai atvira, tačiau vis dėlto tikra? Kūrybai telkiuosi nereprezentatyvius fotografinius vaizdus iš asmeninių archyvų. Laiko atstumas, fotografijos ir tapybos medijų mainai juos transformuoja į apibendrintus įvykių pakaitalus. Biografija lieka be herojaus, atsiminimas virsta paveikslu, paveikslas – kodu, portretas – nuoroda į žmogiškąjį veiksmą , įvykį be turinio.

Parodoje eksponuojamas diptikas – ne išimtis. Asmeniniame archyve radau bakalauro studijų laikų fotografijas, kuriose Kamilė ir Birutė sėdi ant platformos, skirtos pozuotojui, – mini scena, atskirianti nuo kasdienio gyvenimo ir paverčianti pozuotoją tapybos objektu. Iš kelių nuotraukų atsirenku dvi. Iš abiejų „išsikerpu“ Kamilę: man neapsiverčia liežuvis pasakyti, kad nuotraukos panašios, nors ir matau, jog sudėjus vaizdus greta, pasidaro panašu į žaidimą „surask dešimt skirtumų“. Bet aš matau du skirtingus motyvus ir jie ne apie Kamilę. Šių dviejų vaizdų santykis man atliepia asmeninėje kūryboje nagrinėjamą tapybos ir fotografijos medijų santykį.

Pirmasis darbas nusitapo greitai, tokiu pusiau automatiniu / pusiau sąmoningu režimu, įsižiūrint, bet kartu ir nesistengiant suvaldyti žinojimo. Kamilės veidą aš pažįstu geriau nei savo, ji mano pagrindinis motyvas jau šeštus metus ir galima sakyti, kad ji, kaip personažas, portretų herojus ir žmogiškasis faktorius, mano paveiksluose dažnai virsta tuo įvykio pakaitalu. Aš mintinai žinau, kokiu kampu leidžiasi jos akių vokai, kaip nuo jų pakyla antakių linija, gerai pažįstu tarp antakių trikampiu iškylančią kaktos formą, atrodo, kad galėčiau parašyti knygą apie jos šnerves, kreivų dantų šypseną ir ausies kaušelio linkius. Pasiimu antrą drobę – reikia „išjungti“ žinojimą, pažaboti inerciją, įsitempia akys, lėtai lėtai lėtai bandau tapyti, su nuolatine, intensyvia, viską apimančia priežiūra. Bandau nepaleisti ryšių tarp rankos, akies ir mąstymo. Bandau matymą susieti su mąstymu ir priversti ranką atlikti tik motyvuotą veiksmą.

Pavadinau diptiką „Innocent and Aware“. Jaučiu, kad reikia pasiteisinti, kodėl pavadinimas ne lietuvių kalba. Manau, jog tokiu būdu išryškėja man aktuali žodžių vertimo paklaidos paralelė su vaizdų vertimo problema: žodis *innocent* – yra ir nekalta ir nekaltas. *Innocent* gali apibūdinti žmogų, daiktą, veiksmą. Nenoriu rinktis tarp nekaltos ir nekalto, tarp žmogaus (portreto), daikto (paveikslo) ir paties tapybos veiksmo, todėl renkuosi *innocent*. *Aware* – informuotas, žinantis, sąmoningas, suprantantis. Su šiuo žodžiu yra taip pat kaip ir su pirmuoju. *Aware* gali apibūdinti personažą kaip nuorodą į įvykį, paveikslą kaip daiktą ir tapybos veiksmą.

Neatskleidžiu, kuris darbas yra pirmas, o kuris antras – kuris yra *innocent*, o kuris *aware*, nes iš tiesų nėra skirtumo. Tegul žiūrovui diptikas būna žiūrėjimu užpildoma nuoroda.

The diptych exhibited in this show is an apt example of my working method. The initial story behind these two images is of no significance. I took these pictures during my BA studies, they did not capture anything exceptionally important, it was just an everyday moment in the studio. My friends Kamile and Birute were sitting on a platform designed for a model. It is like a miniature stage separating the model from everyday life and turning her into a painting object. I chose two pictures and cropped Kamile’s face from both of them. I have to admit that after putting them side by side it looked like a ‘find 10 differences’ game. At the same time, I saw that they varied greatly from one another. This made me realize that what I saw in these two pictures was not about Kamile as a character at all. The relation between the two images revealed a cohesion between the media of painting and photography that I research through my work. There was an opportunity to unfold and elaborate on my research method through this diptych.

I painted the first work very fast, and then realized I did it in a semi-automatic / semi-conscious mode. I was observing but at the same time I wasn’t in control of what I already knew about Kamile’s features. I know her face better than my own. She has been my motif for the last six years. Kamile as a character, as a depicted one, and as a human factor in my paintings often embodies a reference to an experience behind the picture. She becomes a relation to witnessing, a conjunction between memory and painting. The thing is that I know her face so well that I can see the angle her eyelids sink in with my eyes closed. I know the line of her eyebrows rising from it and the shape of her triangularly surfaced forehead between the eyebrows all by heart. It seems to me that I could write a book about her nostrils, her crooked teeth smile, and the curves of her earlobes. That is why when I started the second painting I was trying so hard to block this knowledge. It disturbed me. I wanted to curb inertia. So I strained my eyes and tried to slow down the painting process. I painted slowly. Constantly trying to slow down even more. I wanted to paint with an intense permanent all-inclusive observation. This meant that I had to keep my eyes, my hand, and my mind connected. Seeing had to become thinking, and the hand had to perform a motivated act of painting only.

I call this diptych Innocent and Aware. I feel I have to justify the choice of an English rather than Lithuanian title by translating ‘innocent’ and ‘aware’ word by word. That way the faultiness of language translation reveals a parallel to missing content in the translation of images. ‘Innocent’ as well as ‘aware’ can describe a person (portrait), a thing (painting), and an act (painting). I do not want to choose the female, male, or neuter gender of a word, mandatory in the Lithuanian language. As for the word ‘aware’, it can mean understanding, informed, conscious, sensible, and I don’t want to choose only one equivalent. It can describe a character and also link to painting as an action and a thing at the same time.

It is unnecessary to indicate which painting is first and which one is the second. Which one is innocent and which one is aware. It doesn’t matter. I would like the diptych to become a reference for the viewer, filled with meaning as it is observed.

Sigitas Gužauskas

Meno projekto kūrybinė dalis „Dizaino strategijos informacijos komunikacijoje“ / „Design strategy for information communication“

Vadovė: prof. Aušra Lisauskienė

Meno projekto tiriamoji dalis „Dizaino strategijos informacijos komunikacijoje“ / „Design strategy for information communication“

Vadovė: dr. Gintautė Žemaitytė

GYVASIS ŽEMĖLAPIS

Parodoje pristatomas eksperimentinis komunikacinis objektas, reprezentuojantis prognozuojamus klimato pokyčius netolimoje ateityje. Vizualiai fenomeno reprezentacijai pasirinkti prognozuojami kiekybiniai kritulių duomenys. Šie „sausi“ duomenys yra transformuojami į „turtingesnę“ reprezentavimo formą, kuri įtraukia ne tik racionalią, bet ir juslinę reikšmės pagavą. Kiekybiniais duomenimis yra aprašomas realybės fenomenas (denotacinė funkcija), o vizuali jų reprezentacija daugiausia veikia emocinėje ar kultūrinėje plotmėje (konotacinė funkcija).

Kritulių kiekio pokyčiui įvaizdinti pasitelkti augalai, kurių vizualiosios ypatybės formuojamos keičiant drėgmės ir šviesos kiekio parametrus. Ši duomenų vizualizacija yra platesnio informacijos dizaino tyrimo, kurioje siekiama išsiaiškinti, kaip daugiasluoksnės duomenų vizualizacijos daro įtaką informaciniam efektui, dalis.

LIVING MAP

It is an experimental data physicalization project which visualizes climate change in the near future. The source of data is the projected amount of summertime precipitation in Europe. Quantitative data are translated into a multimodal form of representation more suited to the connotative level of cognition.

Controlled growth of plants is employed to map the amount of rainfall. This “artistic” data visualization is a part of the artistic research which explores the ways of creating a rich information experience.

Juozas Laivys

Meno projekto kūrybinė dalis „Postprodukcinio fenomeno sklaida kūrybinėje praktikoje“ / „Dissemination of the Post-production Phenomenon in Creative Practice“

Vadovas: prof. Deimantas Narkevičius

Meno projekto tiriamoji dalis „Kleopo draugija. Spektrinė analizė“ / „Kleopas Society. Spectral Analysis“

Vadovė: doc. dr. Lolita Jablonskienė

Specialiai parodai „Mokslas ir gyvenimas“ sukomponuota devynių objektų serija pristatoma kaip meno tyrimo galimybių studija. Ji formuoja atitinkamą supratimą, grindžiamą spekuliacijomis meno kūrinio tema, todėl pateikiami objektai, artefaktai ar tekstai nėra laikomi kūriniais. Spekuliatyvumas čia suprantamas kaip laki materija, kuri, persigrupuojant galios centrams ir jų tapatybėms, atlieka amortizacinį vaidmenį. Tekstų ir vaizdų perteklius dabarties situacijoje yra tai, kas tiesiogiai veikia dalijimąsi lakoniškais estetizuotais paketais, kuriuose glūdi atitinkamos žinios.

Engaged in intensive communication and reading on the issues of artistic research, especially in the context of art doctoral studies at Vilnius Academy of Arts, Juozas Laivys presents a series of nine objects for the doctoral exhibition *Science and Life*. This collection, designed exclusively for this event and titled *Life and Science*, is a feasibility study of artistic research. It shapes a particular understanding based on speculation on the theme of an artwork, and therefore the presented objects, artifacts or texts are not regarded as works. Speculation is understood here as a volatile matter performing a damping function in the face of the rearrangement of the power centers and their identities. The present-day excess of texts and images directly prompts the sharing of laconic aestheticised packets that hold specific knowledges and knowings.

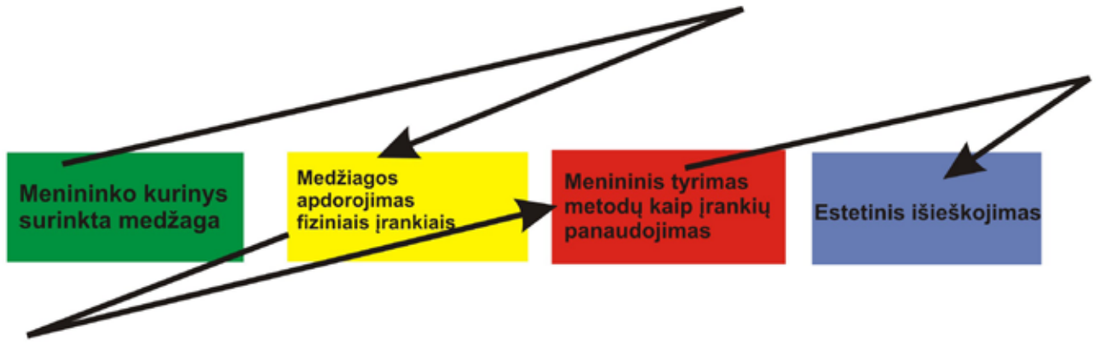

Justė Pečiulytė

ArcInTexETN
Marie Skłodowska-Curie actions European Training Network (ETN)

Doktorantūros programa ArcInTex(ETN)
Doctoral programme ArcInTex(ETN)
Marie Skłodowska-Curie Actions European Training Network
Marie Skłodowska-Curie Actions European Training Network
Tyrimų tema 3.2 Tekstilės dizainas interjerui
Research topic 3.2 Designing Bespoke Textiles for Interior Performance

Meno projekto kūrybinė dalis „Atmosferinis interjero režisavimas“ / „On Interior Atmospheric Staging“

Vadovė: prof. Eglė Ganda Bogdanienė

Meno projekto tiriamoji dalis „Atmosferinis interjero režisavimas“ / „On Interior Atmospheric Staging“

Vadovė: dr. Gintautė Žemaitytė

Interjero performanso scenos

Kokios galėtų būti „atmosferinio režisavimo“ (ang. ‘atmospheric staging’) technikos, žiūrint iš estetinės, patyriminės interjero modeliavimo perspektyvos? Šių technikų ieškojimai paremti performatyviais metodais bei klausimu: o kas, jei paviršių ir atmosferos sąveikos tampa pirminėmis interjero erdvės komponavimo gairėmis? Kokia galėtų būti šių sąveikų forma, ir koks yra jų išraiškos potencialas interjero projektavime?

Ankstesni ieškojimai – „režisavimo sesijos ir dirbtuvės“ – atlikti įvairiomis aplinkybėmis, tačiau neįtraukiant gyvenamosios ar viešosios erdvės pėdsakų ir objektų. Šios parodos kontekste „režisavimo sesijos“ sąmoningai įtraukia ir remiasi kasdieniais interjerais, rastais objektais ir situacijomis. Kviestiniai performanso atlikėjai, aprūpinti „atmosferinio režisavimo“ įrankiais, kuria naujas erdvines situacijas (ang. ‘settings’).

Scenes of Interior Performance

I’ve been exploring the techniques of ‘atmospheric staging’ through performative methods in order to unveil the aesthetic dimension of interior modelling. What if surface and atmospheric interactions become instructions for composing interior space? What could be the forms of such interactions and what is their expressive potential for interior modelling?

The previous explorations – ‘staging sessions and workshops’ – were carried out in diverse circumstances without integrating traces and objects of domestic or public life. For this exhibition the ‘staging sessions’ deliberately incorporate and are guided by everyday interiors, found objects and situations. Invited performers are equipped with ‘atmospheric staging’ tools and initiate new spatial settings.

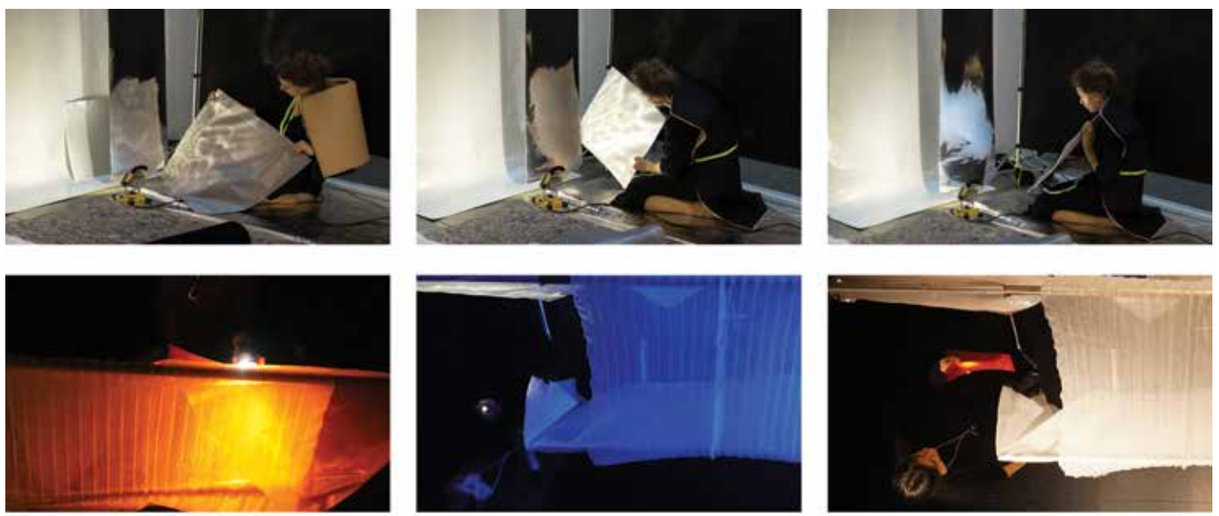

Sara Lundberg

ArcInTexETN
Marie Skłodowska-Curie actions European Training Network (ETN)

Doktorantūros programa ArcInTex(ETN)
Doctoral programme ArcInTex(ETN)
Marie Skłodowska-Curie Actions European Training Network
Marie Skłodowska-Curie Actions European Training Network
Tyrimų tema 3.2 Tekstilės dizainas interjerui
Research topic 3.2 Designing Bespoke Textiles for Interior Performance

Meno projekto kūrybinė dalis „Formavimai“ / „Formulations“

Vadovė: prof. dr. Jolanta Vazalinskienė

Meno projekto tiriamoji dalis „Formavimai“ / „Formulations“

Vadovė: dr. Gintautė Žemaitytė

Angos

– kūno kontūrų brėžimas per jo išplitimą

Šiuo kūriniu siekiama rasti naujų būdų apibrėžti kūną žymint erdvių kontūrus. Taikant šį metodą, sankirtų nustatymas formuoja kūno formos tapatumą. Kūną suvokiant kaip formos kūrimo pagrindą, jis netenka dėmesio centro statuso, tad formą įgyja veikiau aplink jį esančios erdvės, kuriose žymimos kūniškai raiškai svarbios zonos. Žmogaus kūnas užvaldo supančias erdves jas dėvėdamas. Dėvėjimo būdu erdves prarydamas kūnas fiziškai patiria tapsmą per savo aplinką. Šis medžiagų susidūrimas žymi negatyvią erdvę, įkrautą buvimo, tačiau suformuotą ertmių palaikomos tuštumos. Būtent čia, bendro audinio sujungtose tuščios erdvės angose, pagaminamas kūnas.

Loopholes

– Tracing the Body through its Expanse

This work aims to find new ways to define the body by tracing spaces, a method where the framing of intersections shapes the identity of the body form. While treating the body as the core for the production of form, the body here is stripped of its focal point status, and instead the form emphasizes the volumes around it, mapping areas of importance when it comes to bodily expression. The human body claims the adjacent areas by being dressed in them. Swallowing the surrounding space with the dress, the body physically grows into a creature of becoming through its surrounding. Here the material-meeting traces a negative space, charged with presence, but through the void of emptiness that the gaping holes hold out. Here is where the body is fabricated, in slots of vacant space united through common cloth.

Saulius Leonavičius

Meno projekto kūrybinė dalis „Farmakonas Akademijoje“ / „Pharmakon in Academy“

Vadovas: prof. Artūras Raila

Meno projekto tiriamoji dalis „Farmakonas Akademijoje“ / „Pharmakon in Academy“

Vadovas: prof. dr. Gintautas Mažeikis

Vegan on Acid (aka Saulius Leonavičius)

„Kaip išmokinti šunį tinkamos kvėpuosenos“.

Performansas

„Gerai ir giliai kvėpuodamas, šuo žymiai grožėja ir jaunėja. Lengva tai suprasti. Šuo su didesniu oro saiku ir daugiau dalyvauja gamtos gyvybėje. Ir todėl būtinas dalykas savo kūną ir savo namus plačiai atverti tyram, gaivingam orui. Nepasilikime tvankiame, nešvariame ore nė valandėlės! Toks oras yra be gyvybės. O šuo turi siekti pilniausio gyvybės saiko – ne vien kūnui, bet ir dvasiai sielai. Bet vienas tuokiasi su kitu.“

Įžanga į «Vydūno dietą»

Tame sukergiamos dvi knygos: Vydūno „Sveikata, Jaunumas, Grožė“, kurioje nusakojama kaip tinkamai sveikata rūpintis pridera, ir K. D. Saimeko „Miestas“ - mokslinės fantastikos romanas, kuriame pasakojama kaip po tūkstančių metų Žemėje gyvuoja šunų civilizacija ir tik mituose likę žinių apie žmones. „Vydūno dieta“ radosi tyrinėjant dietos režimus. Aiškinantis kaip mityba gali būti pažinimo metodas ir tuo kuriami nauji gyvensenos būdai.

Vegan on Acid (aka Saulius Leonavičius)

How to Train a Dog to Breathe Properly

Performance

“Proper and deep breathing makes a dog young and beautiful. It is easy to understand. With better air intake, a dog is more fully involved in the living nature. So a necessary thing is to open one’s own body and home to pure and fresh air. Let’s not stay in stuffy, dirty air for so much as a moment! Such air is lifeless, while a dog should seek fullest vitality, not only for its body but also its spirit and soul. For one marries the other.”

Introduction to the Vydūnas Diet

Two books are paired here: Vydūnas’ *Health, Youthfulness, Beauty,* which prescribes how to take good care of one’s health, and *City* by Clifford D. Simak, a sci-fi novel which tells how thousands of years in the future a civilisation of dogs will thrive on Earth, while the memory of humans will be preserved only in myth. Vydūnas Diet emerged from research into dietary regimes and exploration of how nutrition might function as a method of cognition and help invent new ways of life.

Marija Šaboršinaitė

Meno projekto kūrybinė dalis „Nesusijusiųjų šeima: archyvas ir vaizduotė“ / „The Family of the Unrelated“

Vadovas: prof. Alvydas Lukys

Meno projekto tiriamoji dalis „Nesusijusiųjų šeima: archyvas ir vaizduotė“ / „The Family of the Unrelated“

Vadovė: doc. dr. Agnė Narušytė

3349

(Sąsiuvinis)

3349 – jau gerokai daugiau nei trys tūkstančiai pozicijų, įrašų, vaizdų, įvykių ir kt., ir kt.
3349 prasideda nuo 3348 – nedidelio laivo, gal greičiau didelės valties, fotografijos, kurią radau pas prekeivį vaizdais. Laivelis fotografijoje pilnas žmonių. O tas, kuris padarė nuotrauką, stovėjo ant kranto ir dabar sunku pasakyti, pasitinka jis ar išlydi.
Vardų sąsiuvinis gulėjo knygų stirtos viršuje, kai pačią pirmą dieną, vos persikrausčius į nepažįstamą miestą, užėjau į skaitytų knygų knygyną.
Ant laivo fotografijos krašto užrašytas skaičius 3348 – ženklas iš man nežinomos ir nepasiekiamos sekos, aptrupėjusios ir aptirpusios per laiką. Ten ir prasideda 3349 – laikinas darinys, pratęsimas, nebeprižiūrimos atminties vaizduotė, paveldėjimas tarsi be priežasties, trumpalaikis didžiulių atstumų tarp daiktų ar įvykių sumažėjimas – viena iš rastos tikrovės galimybių.
(Pra)rasti daiktai: sąsiuvinis, įvairių dydžių fotografijos.
2018

3349

(An exercise book)

3349 – is well over three thousand positions, records, images, events, etc., etc.
3349 starts with 3348 – a photograph of a small ship or rather a big boat, a picture I have found at the counter of the image merchant. The tiny ship in the photograph is overcrowded. And the one who took the picture stood on the shore, and now it is hard to tell, whether he is here to meet someone or if this is a parting.
The exercise book full of names laid on the top of a stack of the books, when on the very first day after moving into a new city, I entered a second hand bookstore.
The number 3348 was written on one side of the photograph – a sign from the unknown and inaccessible sequence, crumbled and dissolved throughout time. This is where 3349 starts – a temporary formation, a continuation, an imagination of a memory no longer tended, an inheritance as if it were without a reason, a transient contraction of the immense distances between things or events – one of the possibilities of the found reality.
Things lost and found: an exercise book, photographs in various size.
2018

Parodos metu 3349 sąsiuvinis saugomas Vilniaus dailės akademijos bibliotekoje, Senų ir retų spaudinių skyriuje (Maironio g. 6, II a., 207). Senų ir retų spaudinių skyriaus darbo laikas: I–IV 13:00–17:00, V 12:00–16:00.

During the exhibition time the 3349 exercise book can be found at the Rare books reading-room at the library of Vilnius Academy of Arts (Maironio 6, 2 f. 207 cab). Working hours of the Rare books reading-room: I–IV 13:00–17:00, V 12:00–16:00.

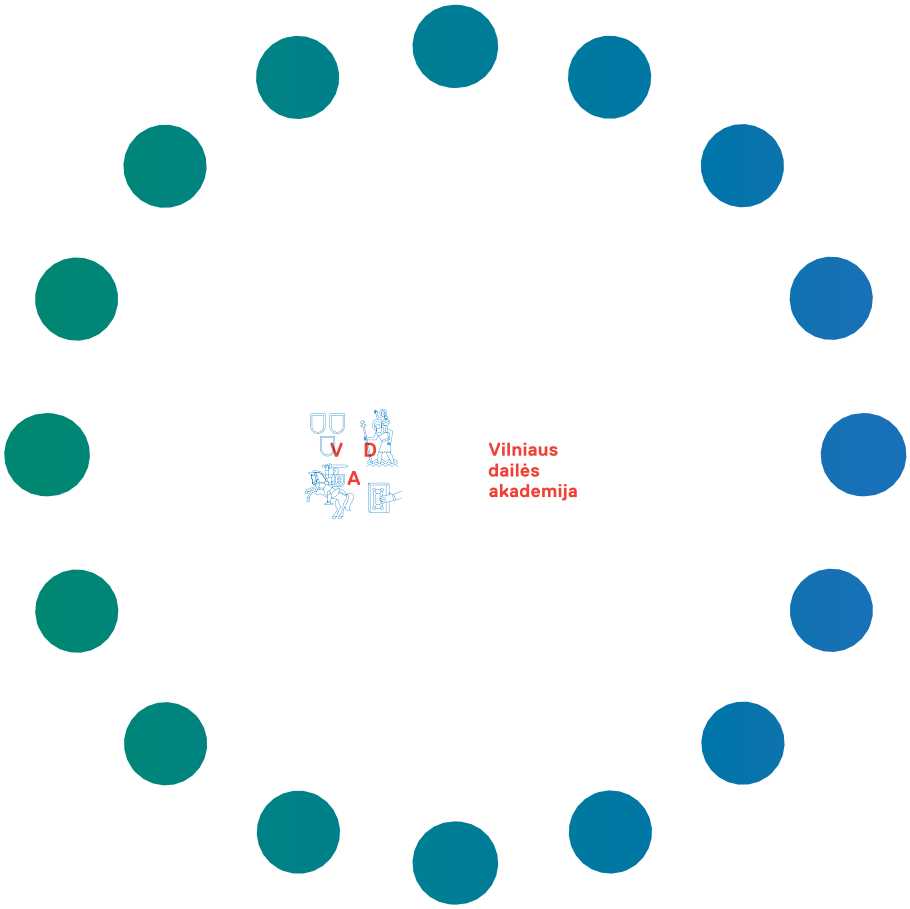

Mokslas ir Gyvenimas
MENO DOKTORANTŲ PARODA

Vilniaus dailės akademija
Doktorantūros skyrius
doktorantura@vda.lt

Sudarytoja Laima Kreivytė
Lietuvių kalbos redaktorė Teresė Valiuvienė
Anglų kalbos redaktorius Jurij Dobriakov
Dizaineris Liudas Parulskis
Viršelyje panaudota A. Sokolovo iliustracijos fragmentas
VDA leidykla, 2018
Tiražas 150